

Έκδοση
στην ελληνική γλώσσα

Ανακοινώσεις και Πληροφορίες

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα	Σελίδα
	I <i>Ανακοινώσεις</i>	
	Δικαστήριο	
	ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ	
96/C 133/01	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 1ης Φεβρουαρίου 1996 στην υπόθεση C-308/94 (αίτηση του cour du travail de Liège για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Office national de l'emploi κατά Heidemarie Naguschawicus [Κοινωνική ασφάλιση των διακινουμένων εργαζομένων — Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71 του Συμβουλίου — Εργαζόμενος που κατοικεί ή διαμένει σε κράτος μέλος διαφορετικό από το αρμόδιο κράτος — Παροχές ανεργίας]	1
96/C 133/02	Απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Φεβρουαρίου 1996 στην υπόθεση C-457/93 (αίτηση του Bundesarbeitsgericht για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Kuratorium für Dialyse und Nierentransplantation eV κατά Johanna Lewark (Έμμεση διάκριση εις βάρος των εργαζομένων γυναικών — Αποζημίωση για την παρακολούθηση επιμορφωτικών μαθημάτων που παρέχουν στα μέλη των συμβουλίων των εργαζομένων τις αναγκαίες προς άσκηση των καθηκόντων τους γνώσεις)	2
96/C 133/03	Απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Φεβρουαρίου 1996 στην υπόθεση C-143/93 (αίτηση της Tariefcommissie te Amsterdam για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Gebroeders van Es Douane Agenten BV και Inspecteur der Invoerrechten en Accijnzen (Επίπτωση της καταργήσεως κανονισμού του Συμβουλίου επί ενός περί δασμολογικής κατατάξεως κανονισμού της Επιτροπής που εκδόθηκε βάσει του πρώτου κανονισμού — Εξουσία εκτιμήσεως της Επιτροπής κατά την κατάρτιση ενός κανονισμού περί δασμολογικής κατατάξεως)	2
96/C 133/04	Απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Φεβρουαρίου 1996 στην υπόθεση C-342/93 (αίτηση του Court of Appeal in Northern Ireland για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Joan Gillespie κ.λπ. και Northern Health and Social Services Board κ.λπ. (Ίση μεταχείριση μεταξύ ανδρών και γυναικών — Αμοιβή κατά την άδεια μητρότητας)	3
96/C 133/05	Απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Φεβρουαρίου 1996 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-197/94 και C-252/94 (αιτήσεις του tribunal de grande instance de Dax και του tribunal de grande instance de Quimper για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Société Bautiaa κατά Directeur des services fiscaux des Landes και Société française maritime κατά Directeur des services fiscaux du Finistère (Άρθρο 7 παράγραφος 1 της οδηγίας 69/335/ΕΟΚ — Έμμεσοι φόροι επιβαλλόμενοι επί των συγκεντρώσεων κεφαλαίων — Φόρος εισφοράς — Συγχώνευση εταιρειών — Απαλλαγή)	3

96/C 133/06	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 15ης Φεβρουαρίου 1996 στην υπόθεση C-63/93: Fintan Duff κ.λπ. κατά Minister for Agriculture and Food, Attorney General (Συμπληρωματική εισφορά επί του γάλακτος — Ειδικές ποσότητες αναφοράς λόγω υπέρξεως σχεδίου αναπτύξεως — Υποχρέωση ή ευχέρεια)	4
96/C 133/07	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 15ης Φεβρουαρίου 1996 στην υπόθεση C-209/94 P: Buralux SA, Satrod SA και Ourgy SA κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (Αίτηση αναιρέσεως — Μεταφορές αποβλήτων)	4
96/C 133/08	Απόφαση του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα) της 15ης Φεβρουαρίου 1996 στην υπόθεση C-226/94 (αίτηση του tribunal de commerce d'Albi για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Grand garage albigeois SA κ.λπ. κατά Garage Massol SARL [Ανταγωνισμός — Διανομή αυτοκινήτων — Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 123/85 — Αντιτάξιμο έναντι των τρίτων — Ανεξάρτητος μεταπωλητής]	5
96/C 133/09	Απόφαση του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα) της 15ης Φεβρουαρίου 1996 στην υπόθεση C-309/94 (αίτηση του tribunal de commerce de Lyon για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Nissan France SA κ.λπ. κατά Jean-Luc Dupasquier του Garage Sport Auto κ.λπ. [Ανταγωνισμός — Διανομή αυτοκινήτων — Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 123/85 — Αντιτάξιμο έναντι των τρίτων — Παράλληλη εισαγωγή — Σώρευση των δραστηριοτήτων του εντολοδόχου και του ανεξάρτητου μεταπωλητή]	5
96/C 133/10	Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα) της 15ης Φεβρουαρίου 1996 στην υπόθεση C-53/95 (αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως του tribunal de travail de Tournai): Inasti κατά Hans Kemmler (Ελευθερία εγκαταστάσεως — Κοινωνική ασφάλιση των ελεύθερων επαγγελματιών που εργάζονται σε δύο κράτη μέλη)	6
96/C 133/11	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 29ης Φεβρουαρίου 1996 στην υπόθεση C-56/93: Βασίλειο του Βελγίου κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Κρατικές ενισχύσεις — Σύστημα προτιμησιακών τιμών όσον αφορά την παροχή φυσικού αερίου στους ολλανδούς παραγωγούς αζωτούχων λιπασμάτων)	6
96/C 133/12	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 29ης Φεβρουαρίου 1996 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-296/93 και C-307/93: Γαλλική Δημοκρατία κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και Ιρλανδία κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Κοινή οργάνωση της αγοράς βοείου κρέατος — Προϋποθέσεις υπαγωγής στο καθεστώς παρεμβάσεως)	6
96/C 133/13	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 29ης Φεβρουαρίου 1996 στην υπόθεση C-110/94 (αίτηση του Rechtbank van eerste aanleg te Brugge για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Intercommunale voor zeewaterontzilting (INZO) κατά Βελγικού Δημοσίου (ΦΠΑ — Έννοια της οικονομικής δραστηριότητας — Ιδιότητα του υποκειμένου στον φόρο — Δραστηριότητα περιοριζόμενη σε μελέτη της αποδοτικότητας σχεδίου, εγκαταλειπομένου εν συνεχεία)	7
96/C 133/14	Απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Φεβρουαρίου 1996 στην υπόθεση C-122/94: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (Κοινή γεωργική πολιτική — Κρατική ενίσχυση)	7
96/C 133/15	Απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Φεβρουαρίου 1996 στην υπόθεση C-193/94 (αίτηση του Amtsgericht Tiergarten για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): ποινικές δίκες κατά Σοφία Σκαναβή και Κωνσταντίνος Χρυσανθακόπουλος (Ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων — Άδεια οδηγήσεως — Υποχρέωση αντικαταστάσεως — Κυρώσεις)	8

96/C 133/16	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 29ης Φεβρουαρίου 1996 στην υπόθεση C-215/94 (αίτηση του Bundesfinanzhof για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Jürgen Mohr κατά Finanzamt Bad Segeberg [ΦΠΑ — Έννοια της παροχής υπηρεσιών — Οριστική εγκατάλειψη της παραγωγής γάλακτος — Αποζημίωση που εισπράττεται βάσει του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1336/86]	8
96/C 133/17	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 29ης Φεβρουαρίου 1996 στην υπόθεση C-239/94: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιρλανδίας (Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 91/263/ΕΟΚ — Μη μεταφορά στην εσωτερική έννομη τάξη)	9
96/C 133/18	Απόφαση του Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα) της 29ης Φεβρουαρίου 1996 στην υπόθεση C-300/94 (αίτηση του Tribunal Superior de Justicia de Andalucía για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Tirma SA κατά Administración General del Estado [Πρωτόκολλο αριθ. 2 της πράξεως προσχωρήσεως της Ισπανίας και της Πορτογαλίας — Κανάριοι Νήσοι — Τελωνιακό έδαφος της Κοινότητας — Μεταποιημένα γεωργικά προϊόντα — Απαλλαγή από δασμούς — Άρθρο 5 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3033/80 — Μεταβλητό στοιχείο]	9
96/C 133/19	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 29ης Φεβρουαρίου 1996 στην υπόθεση C-307/94: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας (Παράβαση κράτους — Οδηγία 85/432/ΕΟΚ)	10
96/C 133/20	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 7ης Μαρτίου 1996 στην υπόθεση C-278/93 (αίτηση του Arbeitsgericht Bremen για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Edith Freers και Hannelore Speckmann κατά Deutsche Bundespost (Έμμεση διάκριση εις βάρος γυναικών εργαζομένων — Αποζημίωση λόγω συμμετοχής σε μαθήματα επιμορφώσεως παρέχοντα στα μέλη των επιτροπών προσωπικού τις απαραίτητες για την άσκηση των καθηκόντων τους γνώσεις)	10
96/C 133/21	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 7ης Μαρτίου 1996 στην υπόθεση C-360/93: Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως κ.λπ. (Κοινή εμπορική πολιτική — Υπηρεσίες — Δημόσιες συμβάσεις)	11
96/C 133/22	Υπόθεση C-307/95: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε, με διάταξη της 15ης Ιουνίου 1995, η Commissione tributaria di primo grado di Reggio Emilia στα πλαίσια της εκκρεμοῦς ενώπιόν της υποθέσεως μεταξύ Max Mara Fashion Group Srl και Ufficio del registro di Reggio Emilia	11
96/C 133/23	Υπόθεση C-21/96: Προσφυγή που άσκησε στις 24 Ιανουαρίου 1996 η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Ισπανίας	11
96/C 133/24	Υπόθεση C-50/96: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Landesarbeitsgericht Hamburg με διάταξη της 20ής Δεκεμβρίου 1995 στην υπόθεση Lilli Schröder κατά Deutsche Bundespost Telekom	12
96/C 133/25	Υπόθεση C-51/96: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε, με διάταξη ασφαλιστικών μέτρων της 16ης Φεβρουαρίου 1996, ο πρόεδρος του Tribunal de première instance de Namur στην υπόθεση Christelle Delière κατά Asbl Ligue francophone de judo et disciplines associées και Asbl Ligue belge de judo	12
96/C 133/26	Υπόθεση C-55/96: Αίτηση του Corte di Appello di Milano — Sezione I civile, για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, υποβληθείσα με διάταξη της 30ής Ιανουαρίου 1996 που εκδόθηκε αιτήσει της εταιρίας Job Centre Coop. a r.l. κατά τη διαδικασία εκουσίας δικαιοδοσίας σε υπόθεση που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου.	13

96/C 133/27	Υπόθεση C-56/96: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Raad van State του Βελγίου με απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 1996 στην υπόθεση VT4 Limited κατά Vlaamse Gemeenschap, παρεμβάινοντες: Intergemeentelijke maatschappij voor Gas en Elektriciteit van het Westen κ.λπ.	13
96/C 133/28	Υπόθεση C-57/96: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Raad van State των Κάτω Χωρών με απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 1996 στην υπόθεση H. Meints και Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij	13
96/C 133/29	Υπόθεση C-59/96 P: Αίτηση αναίρεσης του C. Koelman, που ασκήθηκε στις 4 Μαρτίου 1996 κατά της απόφασης της 9ης Ιανουαρίου 1996, την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-575/93, C. Koelman κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποστηριζόμενη από την Buma	14
96/C 133/30	Υπόθεση C-60/96: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 5 Μαρτίου 1996	14
96/C 133/31	Υπόθεση C-61/96: Προσφυγή του Βασιλείου της Ισπανίας κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενωσης που ασκήθηκε στις 6 Μαρτίου 1996	15
96/C 133/32	Υπόθεση C-63/96: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Bundesfinanzhof με διάταξη της 13ης Δεκεμβρίου 1995 στην υπόθεση Finanzamt Bergisch Gladbach κατά Werner Skripalle	15
96/C 133/33	Υπόθεση C-64/96: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Landesarbeitsgericht Hamm με διάταξη της 26ης Ιανουαρίου 1996, στην υπόθεση Land Nordrhein-Westfalen κατά Kari Uecker	16
96/C 133/34	Υπόθεση C-65/96: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Landesarbeitsgericht Hamm με διάταξη της 1ης Μαρτίου 1996, στην υπόθεση Vera Jacquet κατά Land Nordrhein-Westfalen	16
96/C 133/35	Υπόθεση C-66/96: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Søg og Handelsret με απόφαση της 20ής Φεβρουαρίου 1996 στις υποθέσεις Handels- og Kontorfunktionæernes Forbund i Danmark (HK) ενεργούσα ως εντολοδόχος της Berit Høj Pedersen κατά Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeninger (FDB) παρισταμένης υπέρ του Kvikly Skive, HK ενεργούσα ως εντολοδόχος της Bettina Andersen κατά Dansk Tandlægeforening ενεργούσας ως εντολοδόχου του οδοντιάτρου Jørgen Bagner, HK ενεργούσα ως εντολοδόχος της Tina Pedersen κατά Dansk Tandlægeforening ενεργούσας ως εντολοδόχου του οδοντιάτρου Jørgen Rasmussen, Kristelig Funktionær-Organisation ενεργούσα ως εντολοδόχος της Pia Sørensen κατά Dansk Handel & Service ενεργούσας ως εντολοδόχου της εταιρίας Hvitfeldt Guld og Sølv ApS	17
96/C 133/36	Υπόθεση C-67/96: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το kantongerecht te Arnhem με διάταξη της 4ης Μαρτίου 1996 στην υπόθεση Albany International BV κατά Stichting Bedrijfspensioenfonds Textielindustrie	17
96/C 133/37	Υπόθεση C-68/96: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Tribunale di Trento — Sezione civile — με διάταξη της 15ης Φεβρουαρίου 1996 στην υπόθεση Grundig Italiana SpA κατά Ministero delle Finanze	18
96/C 133/38	Υπόθεση C-81/96: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Nederlandse Raad van State με απόφαση της 12ης Μαρτίου 1996, στην υπόθεση Burgemeester en wethouders van Haarlemmliede en Spaarnwoude κ.λπ. κατά Gedeputeerde Staten van Noord-Holland	18

96/C 133/39	Υπόθεση C-84/96: Προσφυγή του Βασιλείου των Κάτω Χωρών κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 19 Μαρτίου 1996	18
96/C 133/40	Υποθέσεις C-86/96, C-87/96 και C-88/96: Αιτήσεις για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunale di Genova (πρώτο πολιτικό τμήμα) με διατάξεις της 1ης Φεβρουαρίου και 7ης Μαρτίου 1996 στις εκκρεμείς ενώπιόν του υποθέσεις μεταξύ 1. Palmira SpA 2. Cesare Rognoli & Figlio Srl και 3. Igino Mazzola, αφενός, και Ministero delle Finanze dello Stato, αφετέρου	18
96/C 133/41	Υπόθεση C-92/96: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Ισπανίας που ασκήθηκε στις 22 Μαρτίου 1996	19
96/C 133/42	Υπόθεση C-93/96: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, που υπέβαλε το Supremo Tribunal Administrativo (2ª Secção — Contencioso Tributário) με απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 1996, στην υπόθεση ICT — Indústria e Comércio Têxtil, SA, κατά Fazenda Pública	19
96/C 133/43	Διαγραφή της υποθέσεως C-110/92	19
96/C 133/44	Διαγραφή της υποθέσεως C-324/95	20
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ		
96/C 133/45	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ης Φεβρουαρίου 1996 στην υπόθεση T-15/95: Nuno do Raço Quesado κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Ακύρωση αποφάσεως της Επιτροπής περί κατατάξεως σε βαθμό και κλιμάκιο του προσφεύγοντος — Επανεπίταξη ύστερα από απόσπαση κατόπιν αιτήσεως του υπαλλήλου)	20
96/C 133/46	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Μαρτίου 1996 στην υπόθεση T-141/95: Kirsten Schelbeck κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (Υπάλληλοι — Μισθός — Εθνικά επιδόματα — Παύση εφαρμογής του κανόνα απαγορεύσεως της σωρεύσεως — Έκταση του δικαιώματος για επιστροφή των ποσών)	20
96/C 133/47	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 21ης Μαρτίου 1996 στην υπόθεση T-230/94: Frederick Fargugia κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Προσφυγή ακυρώσεως — Απόφαση της Επιτροπής περί μη χορηγήσεως υποτροφίας στον προσφεύγοντα — Κριτήρια χορηγήσεως — Βρετανός πολίτης μη μητροπολιτικού εδάφους — Εσφαλμένη αιτιολογία — Εξωσυμβατική ευθύνη — Ηθική βλάβη)	21
96/C 133/48	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 21ης Μαρτίου 1996 στην υπόθεση T-376/94, Georgette Otten κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Επιτροπή αναπηρίας — Σύνθεση — Απόφαση περί συνταξιοδοτήσεως λόγω αναπηρίας)	21
96/C 133/49	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 21ης Μαρτίου 1996 στην υπόθεση T-10/95: Akli Chehab κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Μόνιμη μερική αναπηρία — Αναγνώριση επιδεινώσεως)	21
96/C 133/50	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ης Μαρτίου 1996 στην υπόθεση T-40/95: V κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Πειθαρχικό καθεστώς — Παύση — Αιτιολογία — Επιβαρυντικές περιστάσεις)	22

96/C 133/51	Διάταξη του Πρωτοδικείου της 14ης Μαρτίου 1996 στην υπόθεση T-134/95: Dysan Magnetics Ltd και Review Magnetics (Macao) Ltd κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Προσφυγή ακυρώσεως — Ανακοίνωση ενάρξεως διαδικασίας ανιχνάμπινγκ — Απαράδεκτο)	22
96/C 133/52	Διάταξη του Πρωτοδικείου της 11ης Μαρτίου 1996 στην υπόθεση T-195/95: Guérin automobiles κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Ανταγωνισμός — Προσφυγή επί παραλείπει και αγωγή αποζημιώσεως — Ένσταση απαραδέκτου)	22
96/C 133/53	Υπόθεση T-5/96: Προσφυγή της Sveriges Betodlares Centralförening και του Henrikson κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 16 Ιανουαρίου 1996	23
96/C 133/54	Υπόθεση T-10/96: Προσφυγή του Benjamin Laurence Lay κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 26 Ιανουαρίου 1996	23
96/C 133/55	Υπόθεση T-11/96: Αγωγή των Donald George Gage και David John Gage κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 26 Ιανουαρίου 1996	24
96/C 133/56	Υπόθεση T-19/96: Προσφυγή των John Carvel και Guardian Newspapers Limited κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως που ασκήθηκε στις 6 Φεβρουαρίου 1996	24
96/C 133/57	Υπόθεση T-21/96: Προσφυγή του Antonio Giannini κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 21 Φεβρουαρίου 1996	25
96/C 133/58	Υπόθεση T-23/96: Προσφυγή της Elsa De Persio κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 27 Φεβρουαρίου 1996	25
96/C 133/59	Υπόθεση T-24/96: Προσφυγή του U κατά του Ευρωπαϊκού Κέντρου για την Ανάπτυξη της Επαγγελματικής Καταρτίσεως που ασκήθηκε στις 27 Φεβρουαρίου 1996	27
96/C 133/60	Υπόθεση T-26/96: Προσφυγή του Orlando Lopes κατά του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 6 Μαρτίου 1996	27
96/C 133/61	Υπόθεση T-27/96: Προσφυγή του Boubeker Maayouchi κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 6 Μαρτίου 1996	28
96/C 133/62	Υπόθεση T-28/96: Προσφυγή της Doreen Chew κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 6 Μαρτίου 1996	29
96/C 133/63	Υπόθεση T-29/96: Προσφυγή του Bernd Schoch κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που ασκήθηκε στις 8 Μαρτίου 1996	30
96/C 133/64	Υπόθεση T-31/96: Προσφυγή της Crédit Lyonnais κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 11 Μαρτίου 1996	31
96/C 133/65	Υπόθεση T-32/96: Προσφυγή της Société Générale κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 11 Μαρτίου 1996	31

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα (συνέχεια)	Σελίδα
96/C 133/66	Υπόθεση T-34/96: Προσφυγή του Bernard Connolly κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 13 Μαρτίου 1996	32
96/C 133/67	Διαγραφή της υποθέσεως T-516/93	33
96/C 133/68	Διαγραφή της υποθέσεως T-517/93	33
96/C 133/69	Διαγραφή της υποθέσεως T-263/94	33
96/C 133/70	Διαγραφή των συνεκδικαζομένων υποθέσεων T-27/95 και T-29/95	33

I

(Ανακοινώσεις)

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 1ης Φεβρουαρίου 1996

στην υπόθεση C-308/94 (αίτηση του *cour du travail de Liège* για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): *Office national de l'emploi κατά Heidemarie Naruschawicus*⁽¹⁾

[*Κοινωνική ασφάλιση των διακινουμένων εργαζομένων — Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71 του Συμβουλίου — Εργαζόμενος που κατοικεί ή διαμένει σε κράτος μέλος διαφορετικό από το αρμόδιο κράτος — Παροχές ανεργίας*]

(96/C 133/01)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-308/94, που έχει ως αντικείμενο αίτηση του *cour du travail de Liège* (Βέλγιο) προς το Δικαστήριο, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ *Office national de l'emploi* και *Heidemarie Naruschawicus*, η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως κωδικοποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 230, σ. 6), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους Κ. Ν. Κακούρη (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, F. A. Schockweiler, P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray και H. Ragnemalm, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: A. La Pergola, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε

την 1η Φεβρουαρίου 1996 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Ο κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως κωδικοποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983, έχει την έννοια ότι η νομοθεσία που έχει εφαρμογή στο δημόσιο υπάλληλο κράτους μέλους, ο οποίος ασκεί τη δραστηριότητά του στο έδαφος άλλου κράτους μέλους και χαρακτηρίζεται κατά τη λύση της εργασιακής σχέσεως από το πρώτο κράτος μέλος αναδρομικώς και πλασματικώς ως μισθωτός που παρέσχε εξαρτημένη εργασία και όχι ως δημόσιος υπάλληλος, προκειμένου να τον χορηγηθεί το δικαίωμα επί των επιδομάτων ανεργίας και να υπαχθεί στις εννοϊκές διατάξεις της νομοθεσίας περί ασφάλισης κατά ασθενειών και αναπηρίας, πρέπει να καθοριστεί βάσει του άρθρου 13 παράγραφος 2 στοιχείο δ) του κανονισμού αυτού.
2. Το άρθρο 71 παράγραφος 1 στοιχείο β) πρώτη περίπτωση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71 έχει την έννοια ότι ο μισθωτός εργαζόμενος, πλην του μεθοριακού εργαζομένου, ο οποίος τελεί σε πλήρη ανεργία και διαμένει ή κατοικεί στο έδαφος άλλου κράτους και όχι του αρμοδίου κράτους, μπορεί να λαμβάνει τις παροχές ανεργίας του αρμοδίου κράτους, εφόσον εγγραφεί ως αιτών εργασία στις υπηρεσίες του κράτους αυτού και υποβάλλεται στον έλεγχο τους.

(¹) ΕΕ αριθ. C 386 της 31. 12. 1994.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 6ης Φεβρουαρίου 1996

στην υπόθεση C-457/93 (αίτηση του Bundesarbeitsgericht για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): **Kuratorium für Dialyse und Nierentransplantation eV κατά Johanna Lewark** ⁽¹⁾

(Έμμεση διάκριση εις βάρος των εργαζομένων γυναικών — Αποζημίωση για την παρακολούθηση επιμορφωτικών μαθημάτων που παρέχουν στα μέλη των συμβουλίων των εργαζομένων τις αναγκαίες προς άσκηση των καθηκόντων τους γνώσεις)

(96/C 133/02)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-457/93, που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Bundesarbeitsgericht προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Kuratorium für Dialyse und Nierentransplantation eV και Johanna Lewark η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία του άρθρου 119 της συνθήκης ΕΟΚ και της οδηγίας 75/117/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Φεβρουαρίου 1975, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών που αφορούν την εφαρμογή της αρχής της ισότητας των αμοιβών μεταξύ εργαζομένων ανδρών και γυναικών (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 42), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, K. N. Κακούρη, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet και G. Hirsch, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, J. L. Murray (εισηγητή), P. Jann και H. Ragnemalm, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 6 Φεβρουαρίου 1996 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Οσάκις η κατηγορία των μερικώς απασχολο υμένων εργαζομένων περιλαμβάνει σημαντικά μεγαλύτερο αριθμό γυναικών απ' ό,τι ανδρών, η απαγόρευση των εμμέσων διακρίσεων ως προς τις αποδοχές, όπως διατυπώνεται στο άρθρο 119 της συνθήκης ΕΟΚ και στην οδηγία 75/117/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Φεβρουαρίου 1975, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών που αφορούν την εφαρμογή της αρχής της ισότητας των αμοιβών μεταξύ εργαζομένων ανδρών και γυναικών, δεν επιτρέπει εθνική νομοθεσία η οποία, χωρίς να είναι κατάλληλη για την επίτευξη θεμιτού στόχου κοινωνικής πολιτικής και αναγκαία προς τούτο, συνεπάγεται τον περιορισμό, μέχρι του ορίου του ατομικού χρόνου εργασίας τους, της αποζημίωσης που οφείλει στα μερικώς απασχολούμενα μέλη των συμβουλίων εργαζομένων ο εργοδότης τους, λόγω της συμμετοχής τους σε επιμορφωτικά μαθήματα τα οποία τους παρέχουν τις αναγκαίες γνώσεις για την άσκηση των δραστηριοτήτων των συμβουλίων εργαζομένων και τα οποία λαμβάνουν μεν χώρα κατά τη διάρκεια του ισχύοντος στην επιχείρηση πλήρους ωραρίου εργασίας, αλλ' υπερβαίνουν τον υπό καθεστώς μερικής απασχολήσεως ατομικό χρόνο εργασίας, τη στιγμή που τα

πλήρως απασχολούμενα μέλη των συμβουλίων εργαζομένων αποζημιώνονται λόγω της συμμετοχής τους στα ίδια επιμορφωτικά μαθήματα με βάση το ωράριο εργασίας τους.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 43 της 12. 2. 1994.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 13ης Φεβρουαρίου 1996

στην υπόθεση C-143/93 (αίτηση της Tariefcommissie te Amsterdam για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): **Gebroeders van Es Douane Agenten BV και Inspecteur der Invoerrechten en Accijnzen** ⁽¹⁾

(Επίπτωση της καταργήσεως κανονισμού του Συμβουλίου επί ενός περί δασμολογικής κατατάξεως κανονισμού της Επιτροπής που εκδόθηκε βάσει του πρώτου κανονισμού — Εξουσία εκτιμήσεως της Επιτροπής κατά την κατάρτιση ενός κανονισμού περί δασμολογικής κατατάξεως)

(96/C 133/03)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-143/93, που έχει ως αντικείμενο αίτηση της Tariefcommissie te Amsterdam (Κάτω Χώρες), προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Gebroeders van Es Douane Agenten BV και Inspecteur der Invoerrechten en Accijnzen, η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία και το κύρος του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 482/74 της Επιτροπής, της 27ης Φεβρουαρίου 1974, περί κατατάξεως εμπορευμάτων στη διάκριση 23.04 Β του Κοινού Δασμολογίου (ΕΕ ειδ. έκδ. 02/001, σ. 245), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, K. N. Κακούρη, G. Hirsch, G. F. Mancini, F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray (εισηγητή), P. Jann, H. Ragnemalm και L. Sevón, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: M. B. Elmer, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 13 Φεβρουαρίου 1996 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Ο κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 482/74 της Επιτροπής, της 27ης Φεβρουαρίου 1974, περί κατατάξεως εμπορευμάτων στη διάκριση 23.04 Β του Κοινού Δασμολογίου δεν μπορεί να εφαρμοστεί σε διασαφήσεις που αφορούν εισαγωγές μεταγενέστερες της 1ης Ιανουαρίου 1988, διότι δεν προσαρμόστηκε από την Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 15 παράγραφος 1 δεύτερο εδάφιο του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2658/87, καθόσον, λόγω της μη προσαρμογής του, οι φορολογούμενοι δεν είναι σε θέση να προσδιορίσουν επακριβώς την έκταση εφαρμογής του.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 135 της 14. 5. 1993.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 13ης Φεβρουαρίου 1996

στην υπόθεση C-342/93 (αίτηση του Court of Appeal in Northern Ireland για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Joan Gillespie κ.λπ. και Northern Health and Social Services Board κ.λπ. ⁽¹⁾

(*Τση μεταχείριση μεταξύ ανδρών και γυναικών — Αμοιβή κατά την άδεια μητρότητας*)

(96/C 133/04)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-342/93, που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Court of Appeal in Northern Ireland προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο των διαφορών που εκκρεμούν ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Joan Gillespie κ.λπ. και Northern Health and Social Services Board κ.λπ., η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία του άρθρου 119 της συνθήκης ΕΟΚ, της οδηγίας 75/117/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Φεβρουαρίου 1975, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών που αφορούν την εφαρμογή της αρχής της ισότητας των αμοιβών μεταξύ εργαζομένων ανδρών και γυναικών (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 42), και της οδηγίας 76/207/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Φεβρουαρίου 1976, περί της εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως ανδρών και γυναικών, όσον αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, την επαγγελματική εκπαίδευση και προώθηση και τις συνθήκες εργασίας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 70), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, D. A. O. Edward, J.-P. Puissechet και G. Hirsch (εισηγητή), προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, J. L. Murray και P. Jann, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 13 Φεβρουαρίου 1996 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Η αρχή της ισότητας των αμοιβών, που διατυπώνεται στο άρθρο 119 της συνθήκης ΕΟΚ και διευκρινίζεται στην οδηγία 75/117/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Φεβρουαρίου 1975, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών που αφορούν την εφαρμογή της αρχής της ισότητας των αμοιβών μεταξύ εργαζομένων ανδρών και γυναικών, δεν επιβάλλει την υποχρέωση διατηρήσεως της πλήρους αμοιβής των γυναικών εργαζομένων κατά την άδεια εγκυμοσύνης ούτε καθορίζει συγκεκριμένα κριτήρια για τον καθορισμό του ύψους των παροχών που τους καταβάλλονται κατά την περίοδο αυτή, με την επιφύλαξη ότι το ποσό αυτό δεν θα καθορίζεται σε τέτοιο ύψος ώστε να διακυβεύει τον σκοπό της άδειας μητρότητας. Εντούτοις, στο μέτρο που ο υπολογισμός των παροχών αυτών στηρίζεται σε μισθό ο οποίος καταβλήθηκε στη γυναίκα εργαζόμενη πριν από την έναρξη της άδειας μητρότητας, το ύψος των παροχών αυτών θα πρέπει να συμπεριλαμβάνει, από την έναρξη της ισχύος τους, τις αυξήσεις μισθού οι οποίες επήλθαν μεταξύ της έναρξεως

της περιόδου που καλύπτεται από τους μισθούς αναφοράς και του τέλους της άδειας μητρότητας.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 215 της 10. 8. 1993.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 13ης Φεβρουαρίου 1996

στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-197/94 και C-252/94 (αιτήσεις του tribunal de grande instance de Dax και του tribunal de grande instance de Quimper για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Société Bautiaa κατά Directeur des services fiscaux des Landes και Société française maritime κατά Directeur des services fiscaux du Finistère ⁽¹⁾

(*Άρθρο 7 παράγραφος 1 της οδηγίας 69/335/ΕΟΚ — Έμμεσοι φόροι επιβαλλόμενοι επί των συγκεντρώσεων κεφαλαίων — Φόρος εισφοράς — Συγχώνευση εταιρειών — Απαλλαγή*)

(96/C 133/05)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-197/94 και C-252/94, που είχαν ως αντικείμενο δύο αιτήσεις, μια του tribunal de grande instance de Dax (Γαλλία) και μια του tribunal de grande instance de Quimper (Γαλλία), προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με τις οποίες ζητήθηκε, στο πλαίσιο των διαφορών που εκκρεμούν ενώπιον των αιτούντων δικαστηρίων μεταξύ Société Bautiaa και Directeur des services fiscaux des Landes, και μεταξύ Société française maritime και Directeur des services fiscaux du Finistère, η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία της οδηγίας 69/335/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Ιουλίου 1969, περί των εμμέσων φόρων των επιβαλλομένων επί των συγκεντρώσεων κεφαλαίων (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 20), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 73/79/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Απριλίου 1973, περί τροποποιήσεως του πεδίου εφαρμογής του μειωμένου συντελεστού του φόρου εισφοράς, του προβλεπομένου υπέρ ορισμένων πράξεων αναδιαρθρώσεως εταιρειών στο άρθρο 7 παράγραφος 1 στοιχείο β) της οδηγίας περί εμμέσων φόρων, των επιβαλλομένων επί των συγκεντρώσεων κεφαλαίων (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 38), με την οδηγία 73/80/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Απριλίου 1973, περί ορισμού των κοινών συντελεστών του φόρου εισφοράς (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 40), με την οδηγία 74/553/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 7ης Νοεμβρίου 1974, περί τροποποιήσεως του άρθρου 5 παράγραφος 2 της οδηγίας 69/335 (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 42), καθώς και με την οδηγία 85/303/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Ιουνίου 1985 (ΕΕ L 156, σ. 23), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, K. N. Κακούρη, J.-P. Puissechet και G. Hirsch, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, P. Jann, H. Ragnemalm (εισηγητή) και L. Sevón, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: Γ. Κοσμάς, γραμματέας: H. von Holtstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 13 Φεβρουαρίου 1996 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Η εφαρμογή εθνικής νομοθεσίας διατηρούσας στο 1,20 % τον συντελεστή του φόρου καταχωρίσεως επί των εισφορών κινητών που πραγματοποιούνται στο πλαίσιο μιας συγχωνεύσεως αντίκειται προς το άρθρο 7 παράγραφος 1 της οδηγίας 69/335/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Ιουλίου 1969, περί των εμμέσων φόρων των επιβαλλομένων επί των συγκεκριμένων κεφαλαίων, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 73/80/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Απριλίου 1973, περί ορισμού των κοινών συντελεστών του φόρου εισφοράς, ισχύουσα από 1ης Ιανουαρίου 1976, και με την οδηγία 85/303/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Ιουνίου 1985, ισχύουσα από 1ης Ιανουαρίου 1986.

(¹) ΕΕ αριθ. C 233 της 20. 8. 1994.
ΕΕ αριθ. C 304 της 29. 10. 1994.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 15ης Φεβρουαρίου 1996

στην υπόθεση C-63/93: **Fintan Duff κ.λπ. κατά Minister for Agriculture and Food, Attorney General**(¹)

(*Συμπληρωματική εισφορά επί του γάλακτος — Ειδικές ποσότητες αναφοράς λόγω υπαρξέως σχεδίου αναπτύξεως — Υποχρέωση ή ευχέρεια*)

(96/C 133/06)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-63/93, που είχε ως αντικείμενο αίτηση του Supreme Court, Ireland, προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ **Fintan Duff κ.λπ.** και **Minister for Agriculture and Food, Attorney General**, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία και το κύρος του άρθρου 3 σημείο 1 πρώτη περίπτωση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 857/84 του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 1984, περί γενικών κανόνων για την εφαρμογή της εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68 στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων (ΕΕ L 90, σ. 13), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους **K. N. Κακούρη**, πρόεδρο τμήματος, **G. Hirsch** (εισηγητή), **G. F. Mancini**, **F. A. Schockweiler** και **P. J. G. Karpeyn**, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: **Γ. Κοσμάς**, γραμματέας: **L. Hewlett**, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 15 Φεβρουαρίου 1996 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Το άρθρο 3 σημείο 1 πρώτη περίπτωση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 857/84 του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 1984, περί γενικών κανόνων για την εφαρμογή της εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 804/68 στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων, υπό το πρίσμα της τρίτης αιτιολογικής του σκέψεως, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την

έννοια ότι δεν επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση χορηγήσεως ειδικής ποσότητας αναφοράς στους κατόχους σχεδίου αναπτύξεως της γαλακτοκομικής παραγωγής βάσει της οδηγίας 72/159/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Απριλίου 1972, σχετικά με τον εκσυγχρονισμό των γεωργικών εκμεταλλεύσεων.

2. Οι επιταγές που απορρέουν από την προστασία των γενικών αρχών του δικαίου, όπως είναι η προστασία της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, η απαγόρευση των διακρίσεων, οι αρχές της αναλογικότητας και της ασφαλείας δικαίου, καθώς και τα θεμελιώδη δικαιώματα, όπως το δικαίωμα της ιδιοκτησίας και το δικαίωμα ελεύθερης ασκήσεως των επαγγελματικών δραστηριοτήτων, δεν επιβάλλουν στις αρμόδιες εθνικές αρχές καμιά υποχρέωση, στο πλαίσιο του άρθρου 3 σημείο 1 πρώτη περίπτωση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 857/84, χορηγήσεως ειδικών ποσοτήτων αναφοράς στους κατόχους σχεδίων αναπτύξεως, ακόμη και όταν τα σχέδια αυτά είχαν εγκριθεί από τις αρμόδιες αρχές.
3. Από την εξέταση των γενικών αρχών και των θεμελιωδών δικαιωμάτων που αναγνωρίζονται στο κοινοτικό δίκαιο δεν προέκυψε κανένα στοιχείο ικανό να θίξει το κύρος του άρθρου 3 στοιχείο 1 πρώτη περίπτωση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 857/84.

(¹) ΕΕ αριθ. C 112 της 22. 4. 1993.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 15ης Φεβρουαρίου 1996

στην υπόθεση C-209/94 P: **Buralux SA, Satrod SA και Ourry SA κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως**(¹)

(*Αίτηση αναιρέσεως — Μεταφορές αποβλήτων*)

(96/C 133/07)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-209/94 P, **Buralux SA, Satrod SA και Ourry SA** (εκπρόσωποι: **Pierrot Schiltz, Jean Claude Fourgoux και Christian Huglo**), που είχε ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της διατάξεως που εξέδωσε στις 17 Μαΐου 1994 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-475/93, **Buralux, Satrod και Ourry** κατά Συμβουλίου (δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή), και με την οποία ζητήθηκε η ανάρτηση της διατάξεως αυτής, όπου ο έτερος διάδικος ήταν το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωποι: **Arthur Alan Dashwood και Bjarne Hoff-Nielsen**), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους **K. N. Κακούρη**, πρόεδρο τμήματος, **G. Hirsch**, **G. F. Mancini**, **F. A. Schockweiler** και **P. J. G. Karpeyn** (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: **C. O. Lenz**, γραμματέας: **R. Grass**, εξέδωσε στις 15 Φεβρουαρίου 1996 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την αίτηση αναίρεσης.
2. Καταδικάζει τις ανααιρεσιούσες στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ αριθ. C 254 της 10. 9. 1994.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 15ης Φεβρουαρίου 1996

στην υπόθεση C-226/94 (αίτηση του tribunal de commerce d'Albi για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Grand garage albigeois SA κ.λπ. κατά Garage Massol SARL (¹)

[Ανταγωνισμός — Διανομή αυτοκινήτων — Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 123/85 — Αντιτάξιμο έναντι των τρίτων — Ανεξάρτητος μεταπωλητής]

(96/C 133/08)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-226/94, που είχε ως αντικείμενο αίτηση του tribunal de commerce d'Albi (Γαλλία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Grand garage albigeois SA κ.λπ. και Garage Massol SARL, η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 123/85 της Επιτροπής, της 12ης Δεκεμβρίου 1984, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 85 παράγραφος 3 της συνθήκης ΕΟΚ, σε ορισμένες κατηγορίες συμφωνιών διανομής και εξυπηρέτησης των πελατών πριν και μετά την πώληση αυτοκινήτων οχημάτων (ΕΕ 1985, L 15, σ. 16), το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους G. Hirsch, πρόεδρο τμήματος, G. F. Mancini και F. A. Schockweiler (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer, γραμματέας: L. Hewlett, εξέδωσε στις 15 Φεβρουαρίου 1996 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Ο κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 123/85 της Επιτροπής, της 12ης Δεκεμβρίου 1984, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 3, της συνθήκης ΕΟΚ, σε ορισμένες κατηγορίες συμφωνιών διανομής και εξυπηρέτησης των πελατών πριν και μετά την πώληση αυτοκινήτων οχημάτων, πρέπει να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι δεν απαγορεύει σε επιχειρηματία, ο οποίος δεν είναι ούτε εξουσιοδοτημένος μεταπωλητής του δικτύου διανομής του κατασκευαστή αυτοκινήτων ορισμένης μάρκας ούτε εντεταλμένος μεσάζων κατά την έννοια του άρθρου 3 σημείο II του κανονισμού αυτού, να ασκεί ανεξάρτητη δραστηριότητα μεταπωλήσεως καινούργιων αυτοκινήτων της μάρκας αυτής.

(¹) ΕΕ αριθ. C 275 της 1. 10. 1994.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(δεύτερο τμήμα)

της 15ης Φεβρουαρίου 1996

στην υπόθεση C-309/94 (αίτηση του tribunal de commerce de Lyon για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Nissan France SA κ.λπ. κατά Jean-Luc Dupasquier του Garage Sport Auto κ.λπ. (¹)

[Ανταγωνισμός — Διανομή αυτοκινήτων — Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 123/85 — Αντιτάξιμο έναντι των τρίτων — Παράλληλη εισαγωγή — Σώρευση των δραστηριοτήτων του εντολοδόχου και του ανεξάρτητου μεταπωλητή]

(96/C 133/09)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-309/94, που είχε ως αντικείμενο αίτηση του tribunal de commerce de Lyon (Γαλλία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Nissan France SA, Serda SA, Lyon Vaise Auto sàrl, Garage Gambetta SA, Lyon Automobiles SA και Jean Luc Dupasquier του Garage Sport Auto, Star Terre sàrl, Aqueducs Automobiles sàrl, η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 123/85 της Επιτροπής, της 12ης Δεκεμβρίου 1984, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 85 παράγραφος 3 της συνθήκης ΕΟΚ σε ορισμένες κατηγορίες συμφωνιών διανομής και εξυπηρέτησης των πελατών πριν και μετά την πώληση αυτοκινήτων οχημάτων (ΕΕ 1985, L 15, σ. 16), το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους G. Hirsch, πρόεδρο τμήματος, G. F. Mancini και F. A. Schockweiler (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 15 Φεβρουαρίου 1996 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Ο κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 123/85 της Επιτροπής, της 12ης Δεκεμβρίου 1984, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 85 παράγραφος 3 της συνθήκης ΕΟΚ σε ορισμένες κατηγορίες συμφωνιών διανομής και εξυπηρέτησης των πελατών πριν και μετά την πώληση αυτοκινήτων οχημάτων, πρέπει να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι δεν απαγορεύει σε επιχειρηματία, ο οποίος δεν είναι ούτε μεταπωλητής εξουσιοδοτημένος από το δίκτυο διανομής του κατασκευαστή ορισμένης μάρκας αυτοκινήτων ούτε εντεταλμένος μεσάζων κατά την έννοια του άρθρου 3 σημείο II του κανονισμού αυτού, να ασκεί δραστηριότητα παράλληλης εισαγωγής και ανεξάρτητης μεταπωλήσεως καινούργιων αυτοκινήτων της μάρκας αυτής. Ο κανονισμός αυτός ομοίως δεν απαγορεύει σε έναν ανεξάρτητο επιχειρηματία να ασκεί σωρευτικώς τις δραστηριότητες του εντεταλμένου μεσάζοντος και τις δραστηριότητες του μη εξουσιοδοτημένου μεταπωλητή αυτοκινήτων προερχομένων από παράλληλες εισαγωγές.

(¹) ΕΕ αριθ. C 380 της 31. 12. 1994.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τρίτο τμήμα)

της 15ης Φεβρουαρίου 1996

στην υπόθεση C-53/95 (αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης του *tribunal de travail de Tournai*): *Inasti* κατά *Hans Kemmler*⁽¹⁾

(Ελευθερία εγκαταστάσεως — Κοινωνική ασφάλιση των ελεύθερων επαγγελματιών που εργάζονται σε δύο κράτη μέλη)

(96/C 133/10)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-53/95, που είχε ως αντικείμενο αίτηση του *tribunal du travail de Tournai* (Βέλγιο) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ *Inasti* (*Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants*) και *Hans Kemmler*, η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία των άρθρων 48, 51, 52 και 59 της συνθήκης ΕΚ, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους J.-P. Puissochet (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, J. C. Moitinho de Almeida και C. Gulmann, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 15 Φεβρουαρίου 1996 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το άρθρο 52 της συνθήκης ΕΚ δεν επιτρέπει στα κράτη μέλη να επιβάλλουν την υποχρέωση καταβολής εισφορών στο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως ελεύθερων επαγγελματιών σε όσους εργάζονται ήδη ως ελεύθεροι επαγγελματίες σε άλλο κράτος μέλος, όπου κατοικούν και υπάγονται σε ορισμένο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως, εφόσον η υποχρέωση αυτή δεν τους παρέχει καμία συμπληρωματική ασφαλιστική προστασία.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 101 της 22. 4. 1995.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 29ης Φεβρουαρίου 1996

στην υπόθεση C-56/93: Βασίλειο του Βελγίου κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾

(Κρατικές ενισχύσεις — Σύστημα προτιμιακών τιμών όσον αφορά την παροχή φυσικού αερίου στους ολλανδούς παραγωγούς αζωτούχων λιπασμάτων)

(96/C 133/11)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-56/93, Βασίλειο του Βελγίου (εκπρόσωπος: Jan Devadder, επικουρούμενος από τον Claude A. Gonthier,

δικηγόρο), κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Michel Nolin και Ben Smulders, υποστηριζομένης από το Βασίλειο των Κάτω Χωρών (εκπρόσωποι: Jaar de Zwaan και Ton Heukels), που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής, σύμφωνα με το άρθρο 93 παράγραφος 2 της συνθήκης ΕΟΚ, προς τα κράτη μέλη και τους λοιπούς ενδιαφερομένους σχετικά με την εφαρμογή από μέρους των Κάτω Χωρών ενός προτιμιακού δασμολογικού συστήματος για την παροχή φυσικού αερίου στις ολλανδικές βιομηχανίες κατασκευής αζωτούχων λιπασμάτων (ΕΕ C 344, σ. 1), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους D. A. O. Edward, πρόεδρο τμήματος, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann (εισηγητή), P. Jann και L. Sevón, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: N. Fennelly, γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 29 Φεβρουαρίου 1996 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή.
2. Καταδικάζει το προσφεύγον στα δικαστικά έξοδα.
3. Το παρεμβαίνον θα φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 88 της 30. 3. 1993.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 29ης Φεβρουαρίου 1996

στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-296/93 και C-307/93: Γαλλική Δημοκρατία κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και Ιρλανδία κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾

(Κοινή οργάνωση της αγοράς βοείου κρέατος — Προϋποθέσεις υπαγωγής στο καθεστώς παρεμβάσεως)

(96/C 133/12)

(Γλώσσα διαδικασίας: C-296/93: η γαλλική, C-307/93: η αγγλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-296/93 και C-307/93, Γαλλική Δημοκρατία (εκπρόσωποι: Philippe Rouzoulet, Catherine de Salins και Jean-Louis Falconi) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Gérard Rozet και Christopher Docksey), υποστηριζομένης από το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας (εκπρόσωποι: John D. Colahan, επικουρούμενος από την Eleanor Sharpston, barrister), και Ιρλανδία (εκπρόσωποι: Michael A. Buckley, επικουρούμενος από τους James O'Reilly, SC, και Richard Law Nesbitt, Barrister-at-Law) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Gérard Rozet και Christopher Docksey), υποστηριζομένης από το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας (εκπρόσωποι: John D. Colahan, επικουρούμενος από την Eleanor Sharpston, barrister), που έχουν ως αντικείμενο την ακύρωση του κανονισμού (ΕΟΚ)

αριθ. 685/93 της Επιτροπής, της 24ης Μαρτίου 1993, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 859/89 περί των λεπτομερειών εφαρμογής των γενικών και ειδικών μέτρων παρεμβάσεως στον τομέα του βοείου κρέατος (ΕΕ L 73, σ. 9), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους D. A. O. Edward, πρόεδρο τμήματος, J.-P. Puissochet, J. C. Moitinho de Almeida (εισηγητή), C. Gulmann και L. Sevón, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz, γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 29 Φεβρουαρίου 1996 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει τις προσφυγές.
2. Καταδικάζει τη Γαλλική Δημοκρατία και την Ιρλανδία στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων.
3. Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας φέρει τα δικά του έξοδα.

(¹) ΕΕ αριθ. C 184 της 7. 7. 1993.
ΕΕ αριθ. C 203 της 27. 7. 1993.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 29ης Φεβρουαρίου 1996

στην υπόθεση C-110/94 (αίτηση του *Rechtbank van eerste aanleg te Brugge* για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): *Intercommunale voor zeewaterontziltling (INZO)* κατά *Βελγικού Δημοσίου* (¹)

(ΦΠΑ — Έννοια της οικονομικής δραστηριότητας — Ιδιότητα του υποκειμένου στον φόρο — Δραστηριότητα περιοριζόμενη σε μελέτη της αποδοτικότητας σχεδίου, εγκαταλειπόμενου εν συνεχεία)

(96/C 133/13)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-110/94, που έχει ως αντικείμενο αίτηση του *Rechtbank van eerste aanleg te Brugge* (Βέλγιο) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ *Intercommunale voor zeewaterontziltling (INZO)*, υπό εκκαθάριση, και *Βελγικού Δημοσίου*, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 4 παράγραφοι 1 και 2 της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους D. A. O. Edward,

πρόεδρο τμήματος, J.-P. Puissochet, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann (εισηγητή) και L. Sevón, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz, γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 29 Φεβρουαρίου 1996 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το άρθρο 4 της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι οσάκις οι φορολογικές αρχές έχουν δεχθεί την ιδιότητα του υποκειμένου στον ΦΠΑ για μια εταιρία, η οποία δήλωσε την πρόθεσή της να αρχίσει οικονομική δραστηριότητα συνεπαγομένη φορολογητέες πράξεις, η παραγγελία εκπονήσεως μελέτης αποδοτικότητας όσον αφορά τη σχεδιαζόμενη δραστηριότητα μπορεί να θεωρηθεί ως οικονομική δραστηριότητα κατά την έννοια του άρθρου αυτού, ακόμη και αν η εν λόγω μελέτη έχει ως σκοπό να εξετάσει σε τι βαθμό η σχεδιαζόμενη δραστηριότητα είναι αποδοτική, και ότι εκτός της περιπτώσεως των καταστάσεων που ενέχουν απάτη ή κατάχρηση, η ιδιότητα του υποκειμένου στον ΦΠΑ δεν μπορεί να αφαιρεθεί από την εν λόγω εταιρία με αναδρομικό αποτέλεσμα, εφόσον, ενόψει των αποτελεσμάτων της μελέτης αυτής, αποφασίστηκε να μην περάσει η εταιρία στην εκτελεστική φάση και να τεθεί υπό εκκαθάριση, οπότε από τη σχεδιαζόμενη οικονομική δραστηριότητα δεν προέκυψαν φορολογητέες πράξεις.

(¹) ΕΕ αριθ. C 132 της 14. 5. 1994.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 29ης Φεβρουαρίου 1996

στην υπόθεση C-122/94: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (¹)

(Κοινή γεωργική πολιτική — Κρατική ενίσχυση)

(96/C 133/14)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-122/94, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Ξενοφών Γιαταγάνας και Ben Smulders) κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωποι: Ramon Torrent και Diego Canga Fano), υποστηριζόμενου από τη Γαλλική Δημοκρατία (εκπρόσωποι: Catherine de Salins και Jean-Louis Falconi), και από την Ιταλική Δημοκρατία (εκπρόσωπος: καθηγητής Luigi Ferrari Bravo), που είχε ως αντικείμενο την ακύρωση των δύο αποφάσεων που έλαβε το Συμβούλιο στις 21 Φεβρουαρίου 1994, βάσει του άρθρου 93 παράγραφος 2 τρίτο εδάφιο της συνθήκης ΕΚ, σχετικά με τη χορήγηση, στην Ιταλία και στη Γαλλία, έκτακτης ενισχύσεως για την απόσταξη ορισμένων οίνων, το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias,

Πρόεδρο, Κ. Ν. Κακούρη και D. A. O. Edward, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, F. A. Schockweiler, P. J. G. Kapteyn (εισηγητή), C. Gulmann, J. L. Murray, P. Jann, H. Ragnemalm και L. Sevón, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: Γ. Κοσιμάς, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 29 Φεβρουαρίου 1996 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή.
2. Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ αριθ. C 174 της 25. 6. 1994.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 29ης Φεβρουαρίου 1996

στην υπόθεση C-193/94 (αίτηση του Amtsgericht Tiergarten για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): ποινικές δίκες κατά Σοφία Σκαναβή και Κωνσταντίνος Χρυσανθακόπουλος (¹)

(Ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων — Άδεια οδηγήσεως — Υποχρέωση αντικαταστάσεως — Κυρώσεις)

(96/C 133/15)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-193/94, που είχε ως αντικείμενο αίτηση του Amtsgericht Tiergarten, Berlin, προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της ποινικής δίκης που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου κατά Σοφίας Σκαναβή και Κωνσταντίνου Χρυσανθακόπουλου, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 6, 8 Α και 52 της συνθήκης, το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, Κ. Ν. Κακούρη και G. Hirsch, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini (εισηγητή), F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, J. L. Murray, P. Jann, H. Ragnemalm και L. Sevón, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 29 Φεβρουαρίου 1996 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Κατά το παρόν στάδιο εξελίξεως του κοινοτικού δικαίου και πριν από τη θέση σε εφαρμογή της οδηγίας 91/439/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 29ης Ιουλίου 1991, για την άδεια οδηγήσεως, το άρθρο 52 της συνθήκης ΕΚ δεν απαγορεύει σ' ένα κράτος μέλος να επιβάλλει στον κάτοχο αδειάς οδηγήσεως εκδοθείσας από άλλο κράτος μέλος υποχρέωση αντικαταστάσεως της αδειάς αυτής με άδεια του κράτους μέλους υποδοχής εντός προθεσμίας ενός έτους από την έναρξη της συνήθους διαμονής του στο έδαφος του κράτους αυτού, προκειμένου να εξακολουθεί να έχει εντός αυτού το δικαίωμα να οδηγεί όχημα με κινητήρα.
2. Το άρθρο 52 της συνθήκης απαγορεύει να εξομοιώνεται η οδήγηση οχήματος με κινητήρα εκ μέρους προσώπου το οποίο θα μπορούσε πράγματι να αντικαταστήσει με άδεια του κράτους υποδοχής την άδεια που είχε εκδοθεί από άλλο κράτος μέλος, αλλά το οποίο δεν προέβη στην

αντικατάσταση αυτή εντός της ταχθείσας προθεσμίας, προς την οδήγηση χωρίς άδεια και, για τον λόγο αυτό, να επιβάλλεται στο πρόσωπο αυτό ποινή φυλακίσεως ή χρηματική ποινή, λαμβανομένων υπόψη των συνεπειών που απορρέουν από τις κυρώσεις αυτές, όπως των της οικείας εθνικής έννομης τάξεως.

(¹) ΕΕ αριθ. C 233 της 20. 8. 1994.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 29ης Φεβρουαρίου 1996

στην υπόθεση C-215/94 (αίτηση του Bundesfinanzhof για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Jürgen Mohr κατά Finanzamt Bad Segeberg (¹)

[ΦΠΑ — Έννοια της παροχής υπηρεσιών — Οριστική εγκατάλειψη της παραγωγής γάλακτος — Αποζημίωση που εισπράττεται βάσει του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1336/86]

(96/C 133/16)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-215/94, που είχε ως αντικείμενο αίτηση του Bundesfinanzhof προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Jürgen Mohr και Finanzamt Bad Segeberg, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 6 παράγραφος 1 και 11 μέρος Α παράγραφος 1 στοιχείο α) της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους D. A. O. Edward, πρόεδρο τμήματος, J.-P. Puissochet, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann (εισηγητή) και L. Sevón, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 29 Φεβρουαρίου 1996 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Τα άρθρα 6 παράγραφος 1 και 11 μέρος Α παράγραφος 1 στοιχείο α) της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση, πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι η υποχρέωση εγκαταλείψεως της παραγωγής γάλακτος, που αναλαμβάνει στο πλαίσιο του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1336/86 του Συμβουλίου, της 6ης Μαΐου 1986, για τον καθορισμό αποζημιώσεως για την οριστική εγκατάλειψη της γαλακτοπαραγωγής, ένα πρόσωπο που έχει γεωργική εκμετάλλευση, δεν αποτελεί παροχή υπηρεσιών. Επομένως, η εισπραχθείσα προς τούτο αποζημίωση δεν υπόκειται στον φόρο κύκλου εργασιών.

(¹) ΕΕ αριθ. C 275 της 1. 10. 1994.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 29ης Φεβρουαρίου 1996

στην υπόθεση C-239/94: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιρλανδίας⁽¹⁾

(Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 91/263/ΕΟΚ — Μη μεταφορά στην εσωτερική έννομη τάξη)

(96/C 133/17)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

(Προσωρινή μετάφραση η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-239/94, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Thomas F. Cusack και David McIntyre) κατά Ιρλανδίας (εκπρόσωπος: Michael A. Buckley), που είχε ως αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι η Ιρλανδία, παραλείποντας, κυρίως, να θεσπίσει εντός της ταχθείσας προθεσμίας τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθεί προς τις διατάξεις της οδηγίας 91/263/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 1991, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών των σχετικών με τον τερματικό εξοπλισμό τηλεπικοινωνιών περιλαμβανομένης και της αμοιβαίας αναγνώρισης της πιστότητας (ΕΕ L 128, σ. 1), και, επικουρικώς, να ενημερώσει την Επιτροπή για τα μέτρα αυτά, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία, ιδίως από το άρθρο 17, καθώς και από το άρθρο 189 τρίτο εδάφιο της συνθήκης ΕΚ, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους K. N. Κακούρη, πρόεδρο τμήματος, G. Hirsch, G. F. Mancini (εισηγητή), F. A. Schockweiler, και P. J. G. Kartheyn, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 29 Φεβρουαρίου 1996 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Η Ιρλανδία, μη θεσπίζοντας εντός της ταχθείσας προθεσμίας τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθεί προς την οδηγία 91/263/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 1991, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών των σχετικών με τον τερματικό εξοπλισμό τηλεπικοινωνιών περιλαμβανομένης και της αμοιβαίας αναγνώρισης της πιστότητας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 17 της οδηγίας, καθώς και από το άρθρο 189 τρίτο εδάφιο της συνθήκης ΕΚ.
2. Καταδικάζει την Ιρλανδία στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 288 της 15. 10. 1994.**ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ**

(πρώτο τμήμα)

της 29ης Φεβρουαρίου 1996

στην υπόθεση C-300/94 (αίτηση του Tribunal Superior de Justicia de Andalucía για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Tirma SA κατά Administración General del Estado⁽¹⁾

[Πρωτόκολλο αριθ. 2 της πράξεως προσχωρήσεως της Ισπανίας και της Πορτογαλίας — Κανάριοι Νήσοι — Τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας — Μεταποιημένα γεωργικά προϊόντα — Απαλλαγή από δασμούς — Άρθρο 5 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3033/80 — Μεταβλητό στοιχείο]
(96/C 133/18)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

(Προσωρινή μετάφραση η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-300/94, που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Tribunal Superior de Justicia de Andalucía (Ισπανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Tirma SA και Administración General del Estado, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3033/80 του Συμβουλίου, της 11ης Νοεμβρίου 1980, περί καθορισμού του καθεστώτος συναλλαγών που εφαρμόζεται σε ορισμένα εμπορεύματα που προέρχονται από τη μεταποίηση γεωργικών προϊόντων (ΕΕ ειδ. έκδ. 002/10, σ. 162), όσον αφορά το μεταβλητό στοιχείο του φόρου επί των εμπορευμάτων που προκύπτουν από τη μεταποίηση γεωργικών προϊόντων, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα), συγκείμενο από τους D. A. O. Edward (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, P. Jann και M. Wathelet, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: N. Fennely, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 29 Φεβρουαρίου 1996 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το μεταβλητό στοιχείο του φόρου σχετικά με τα μεταποιημένα γεωργικά προϊόντα, που προβλέπεται στο άρθρο 5 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3033/80 του Συμβουλίου, της 11ης Νοεμβρίου 1980, περί καθορισμού του καθεστώτος συναλλαγών που εφαρμόζεται σε ορισμένα εμπορεύματα που προέρχονται από τη μεταποίηση γεωργικών προϊόντων, εμπίπτει στο καθεστώς που έχει θεσπιστεί με το άρθρο 1 παράγραφοι 1 έως 3 του πρωτοκόλλου αριθ. 2 της πράξεως προσχωρήσεως του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας και όχι στην εξαίρεση που προβλέπεται στο άρθρο 2 του πρωτοκόλλου αυτού.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 370 της 24. 12. 1994.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 29ης Φεβρουαρίου 1996

στην υπόθεση C-307/94: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας⁽¹⁾

(Παράβαση κρατών — Οδηγία 85/432/ΕΟΚ)

(96/C 133/19)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-307/94, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Enrico Traversa και Enrico Vesco) κατά Ιταλικής Δημοκρατίας (εκπρόσωποι: καθηγητής Umberto Leanza, επικουρούμενος από τον δικηγόρο Pier Giorgio Ferri), που είχε ως αντικείμενο να αναγνωριστεί από το Δικαστήριο ότι η Ιταλική Δημοκρατία, μεταθέτοντας από την 1η Οκτωβρίου 1987 στην 1η Νοεμβρίου 1990 την ημερομηνία λήξεως της προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 5 της οδηγίας 85/432/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 16ης Σεπτεμβρίου 1985, για τον συντονισμό των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων που αφορούν ορισμένες δραστηριότητες στον τομέα της φαρμακευτικής (ΕΕ L 253, σ. 34), και διατηρώντας σε ισχύ μέχρι την ανωτέρω ημερομηνία ορισμένα προγράμματα εκπαίδευσως στη φαρμακευτική που είναι ασυμβίβαστα με την ανωτέρω οδηγία, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία 85/432 και, ειδικότερα, από τα άρθρα 1, 2 και 5 της οδηγίας αυτής, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους D. A. O. Edward, πρόεδρο τμήματος, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, L. Sevón (εισηγητή) και M. Wathelet, δικαστές, γενικός, εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer, γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 29 Φεβρουαρίου 1996 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Η Ιταλική Δημοκρατία, μεταθέτοντας από την 1η Οκτωβρίου 1987 στην 1η Νοεμβρίου 1990 την ημερομηνία λήξεως της προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 5 της οδηγίας 85/432/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 16ης Σεπτεμβρίου 1985, για τον συντονισμό των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων που αφορούν ορισμένες δραστηριότητες στον τομέα της φαρμακευτικής, και διατηρώντας σε ισχύ μέχρι την ανωτέρω ημερομηνία ορισμένα προγράμματα εκπαίδευσως στη φαρμακευτική που είναι ασυμβίβαστα με την ανωτέρω οδηγία, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία 85/432/ΕΟΚ και, ειδικότερα, από τα άρθρα 1, 2 και 5 της οδηγίας αυτής.
2. Καταδικάζει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 380 της 31. 12. 1994.**ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ**

(έκτο τμήμα)

της 7ης Μαρτίου 1996

στην υπόθεση C-278/93 (αίτηση του Arbeitsgericht Bremen για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Edith Freers και Hannelore Speckmann κατά Deutsche Bundespost⁽¹⁾

(Έμμεση διάκριση εις βάρος γυναικών εργαζομένων — Αποζημίωση λόγω συμμετοχής σε μαθήματα επιμορφώσεως παρέχοντα στα μέλη των επιτροπών προσωπικού τις απαραίτητες για την άσκηση των καθηκόντων τους γνώσεις)

(96/C 133/20)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Στην υπόθεση C-278/93, που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Arbeitsgericht Bremen (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Edith Freers, Hannelore Speckmann και Deutsche Bundespost, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 119 της συνθήκης ΕΟΚ και της οδηγίας 75/117/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Φεβρουαρίου 1975, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών που αφορούν την εφαρμογή της αρχής της ισότητας των αμοιβών μεταξύ εργαζομένων ανδρών και γυναικών (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 42), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους K. N. Κακούρη, πρόεδρο τμήματος, G. F. Mancini, F. A. Schockweiler, P. J. G. Kapteyn και J. L. Maugray (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: M. Darmon, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 7 Μαρτίου 1996 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Η αποζημίωση που καταβάλλεται σε εργαζόμενο άνδρα ή γυναίκα, λόγω της συμμετοχής του στην προβλεπόμενη από τον νόμο εκπροσώπηση του προσωπικού, συνιστά αμοιβή κατά την έννοια του άρθρου 119 της συνθήκης ΕΟΚ και της οδηγίας 75/117/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Φεβρουαρίου 1975, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών που αφορούν την εφαρμογή της αρχής της ισότητας των αμοιβών μεταξύ εργαζομένων ανδρών και γυναικών.
2. Στην περίπτωση που η κατηγορία των μερικώς απασχολούμενων περιλαμβάνει σημαντικά υψηλότερο αριθμό γυναικών απ' ό,τι ανδρών, η απαγόρευση της έμμεσης διάκρισης ως προς τις αμοιβές, όπως αυτή διατυπώνεται στο άρθρο 119 και στην οδηγία 75/117/ΕΟΚ, απαγορεύει εθνική νομοθετική ρύθμιση η οποία, χωρίς να προσφέρεται για την επίτευξη στόχου κοινωνικής πολιτικής και χωρίς να είναι προς τούτο αναγκαία, έχει ως συνέπεια να περιορίζει, αναλόγως του ατομικού ωραρίου εργασίας τους, το αντιστάθμισμα που τα μέλη των επιτροπών προσωπικού που απασχολούνται μερικώς λαμβάνουν από τον εργοδότη τους λόγω της παρακολούθησεως μαθημάτων καταρτίσεως παρέχοντα τις απαιτούμενες για τη δραστηριότητα των επιτροπών προσωπικού γνώσεις, τα οποία πραγματοποιούνται κατά τη διάρκεια του ωραρίου εργασίας πλήρους απασχολήσεως που ισχύει στην επιχείρηση, αλλά πέραν του ατομικού τους ωραρίου εργασίας μερικής απασχολήσεως, ενώ τα μέλη των επιτροπών προσωπικού πλήρους απασχολήσεως λαμβάνουν

αντιστάθμισμα, για την παρακολούθηση των ίδιων μαθημάτων, αναλόγως του ωραρίου εργασίας τους.

(¹) ΕΕ αριθ. C 178 της 30. 6. 1993.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 7ης Μαρτίου 1996

στην υπόθεση C-360/93: Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενωσης κ.λπ. (¹)

(Κοινή εμπορική πολιτική — Υπηρεσίες — Δημόσιες συμβάσεις)

(96/C 133/21)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-360/93, Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο (εκπρόσωποι: Johann Schoo και José Luis Rufas Quintana) κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενωσης (εκπρόσωποι: Ramon Torrent και Amadeu Lopes Sabino), υποστηριζομένου από την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Jörg Sack και Partick Hetsch) και το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ιρλανδίας (εκπρόσωπος: John E. Collins), που είχε ως αντικείμενο την ακύρωση των αποφάσεων 93/323/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Μαΐου 1993, σχετικά με τη σύναψη συμφωνίας υπό μορφή κοινής δήλωσης προθέσεων μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της κυβέρνησης των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής για τις διαδικασίες σύναψης δημοσίων συμβάσεων (ΕΕ 1993, L 125, σ. 1), και 93/324/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Μαΐου 1993, όσον αφορά την επέκταση του πεδίου εφαρμογής των διατάξεων της οδηγίας 90/531/ΕΟΚ σε σχέση με τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής (ΕΕ 1993, L 125, σ. 54), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους Κ. Ν. Κακούρη, πρόεδρο τμήματος, G. F. Mancini, F. A. Schockweiler, P. J. G. Kapteyn (εισηγητή) και J. L. Murray, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: G. Tesaurο, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 7 Μαρτίου 1996 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Ακυρώνει τις αποφάσεις 93/323/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Μαΐου 1993, σχετικά με τη σύναψη συμφωνίας υπό μορφή κοινής δήλωσης προθέσεων μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της κυβέρνησης των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής για τις διαδικασίες σύναψης δημοσίων συμβάσεων, και 93/324/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Μαΐου 1993, όσον αφορά την επέκταση του πεδίου εφαρμογής των διατάξεων της οδηγίας 90/531/ΕΟΚ σε σχέση με τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής.
2. Διατηρεί σε ισχύ τα αποτελέσματα των ακυρουμένων αποφάσεων.
3. Καταδικάζει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.
4. Η Επιτροπή και η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

(¹) ΕΕ αριθ. C 232 της 28. 8. 1993.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε, με διάταξη της 15ης Ιουνίου 1995, η Commissione tributaria di primo grado di Reggio Emilia στα πλαίσια της εκκρεμής ενώπιόν της υποθέσεως μεταξύ Max Mara Fashion Group Srl και Ufficio del registro di Reggio Emilia

(Υπόθεση C-307/95)

(96/C 133/22)

Με διάταξη της 15ης Ιουνίου 1995, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 27 Σεπτεμβρίου 1995, η Commissione tributaria di primo grado di Reggio Emilia υπέβαλε στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στα πλαίσια της υποθέσεως που εκκρεμεί ενώπιόν της μεταξύ Max Mara Fashion Group Srl και Ufficio del registro di Reggio Emilia, αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης.

Η Commissione tributaria ζητεί, την, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, ερμηνεία της οδηγίας 69/335/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Ιουλίου 1969, περί των εμμέσων φόρων των επιβαλλομένων επί των συγκεντρώσεων κεφαλαίων (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 20), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 85/303/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Ιουνίου 1985 (ΕΕ L 156 του 1985, σ. 23).

Με διάταξη της 21ης Δεκεμβρίου 1995, το Δικαστήριο αποφάνθηκε:

Η αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε, με διάταξη της 15ης Ιουνίου 1995, η Commissione tributaria di primo grado di Reggio Emilia, είναι απαράδεκτη.

Προσφυγή που άσκησε στις 24 Ιανουαρίου 1996 η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Ισπανίας

(Υπόθεση C-21/96)

(96/C 133/23)

Στις 24 Ιανουαρίου 1996, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Thomas F. Cusack, νομικό σύμβουλο, και την Isabel Martínez del Peral, μέλος της νομικής υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου προσφυγή κατά του Βασιλείου της Ισπανίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, παραλείποντας να θεσπίσει τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να εφαρμόσει τα άρθρα 3, 4 και 5 της οδηγίας 84/446/Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 3ης Σεπτεμβρίου 1984 (¹), για τον καθορισμό των θεμελιωδών μέτρων σχετικά με την προστασία από τις ακτινοβολίες όσον υποβάλλονται σε ιατρικές εξετάσεις και θεραπευτική αγωγή, ή παραλείποντας να κοινοποιήσει στην Επιτροπή τα μέτρα που έλαβε για τη μεταφορά της οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη συνθήκη περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενεργείας
2. να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Σύμφωνα με το άρθρο 161 παράγραφος 3 της συνθήκης Ευρατόμ, η οδηγία δεσμεύει το κράτος μέλος στο οποίο

απευθύνεται ως προς το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, αλλά αφήνει στην αρμοδιότητα των εθνικών αρχών την επιλογή του τύπου και των μέσων.

Σύμφωνα με το άρθρο 192 της ίδιας συνθήκης, τα κράτη μέλη λαμβάνουν κάθε γενικό ή ειδικό μέτρο κατάλληλο να εξασφαλίσει την εκτέλεση των υποχρεώσεων που απορρέουν από την παρούσα συνθήκη ή προκύπτουν από πράξεις των οργάνων της Κοινότητας. Επιπλέον, δυνάμει του άρθρου 33 παράγραφος 1 της συνθήκης Ευρατόμ, σε κάθε κράτος μέλος εναπόκειται να εκδώσει τις κατάλληλες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για την εξασφάλιση της τήρησης των τεθέντων βασικών κανόνων και να λάβει τα αναγκαία μέτρα για την εκπαίδευση, τη διαπαιδαγώγηση και την επαγγελματική κατάρτιση. Επομένως, στην περίπτωση αυτή, οι αρχές που καθιερώνει η οδηγία πρέπει να θεωρούνται βασικοί κανόνες κατά την έννοια του προμνησθέντος άρθρου 33, δεδομένου ότι η οδηγία εκδόθηκε κατ'εφαρμογήν του άρθρου 31 της συνθήκης.

Η Επιτροπή επικαλείται την πλημμελή μεταφορά των άρθρων 3, 4 και 5 της οδηγίας, δεδομένου ότι διάφορα σχέδια βασιλικού διατάγματος δεν έχουν ακόμη εγκριθεί. Η προθεσμία που τάσσει το άρθρο 399 της πράξεως προσχωρήσεως της Ισπανίας έληξε ήδη την 1η Απριλίου 1986.

(¹) ΕΕ αριθ. L 265 της 5. 10. 1984, σ. 1.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Landesarbeitsgericht Hamburg με διάταξη της 20ής Δεκεμβρίου 1995 στην υπόθεση Lilli Schröder κατά Deutsche Bundespost Telekom

(Υπόθεση C-50/96)

(96/C 133/24)

Με διάταξη της 20ής Δεκεμβρίου 1995, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 21 Φεβρουαρίου 1996, το Landesarbeitsgericht Hamburg στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Lilli Schröder και Deutsche Bundespost Telekom που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. Συνιστά έμμεση διάκριση εις βάρος των γυναικών, κατά την έννοια της νομολογίας του ΔΕΚ τη σχετική με το άρθρο 119 της συνθήκης ΕΚ, ο διατυπωμένος κατά τρόπο ουδέτερο ως προς το κριτήριο του φύλου αποκλεισμός των μερικώς απασχολομένων που εργάζονται λιγότερο από 18 ώρες εβδομαδιαίως από τη χορήγηση συμπληρωματικής παροχής καταβαλλόμενης στο πλαίσιο του συνταξιοδοτικού συστήματος μιας επιχειρήσεως, όταν το 95 % περίπου των αποκλεισμένων εργαζομένων είναι γυναίκες;
2. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα: εμπίπτει στο πρωτόκολλο το σχετικό με το άρθρο 119 της συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (το λεγόμενο πρωτόκολλο Barber) και στην προβλεπόμενη απ' αυτό απαγόρευση της αναδρομικότητας και η περίπτωση μιας έμμεσης διακρίσεως εις βάρος των γυναικών όπως αυτή στην οποία αναφέρεται το πρώτο ερώτημα;
3. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα: η περιεχόμενη στο πρωτόκολλο το σχετικό με το άρθρο 119 της συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (το λεγόμενο πρωτόκολλο Barber) αρχή της απαγορεύσεως της αναδρομικότητας υπεριοχτεί των διατάξεων του γερμανικού συνταγματικού δικαίου (άρθρο 3

παράγραφος 1 του θεμελιώδους νόμου), που αποκλείουν ακριβώς την επιβολή απαγορεύσεως αναδρομικότητας σε περίπτωση όπως αυτή στην οποία αναφέρεται το πρώτο ερώτημα;

4. Σε μια περίπτωση όπως αυτή στην οποία αναφέρεται το πρώτο ερώτημα όπου επιτρέπεται κατά τις διατάξεις του γερμανικού συνταγματικού δικαίου (άρθρο 3 παράγραφος 1 του θεμελιώδους νόμου) η αναδρομική ισχύς, συντρέχει παράνομη παραβίαση της απαγορεύσεως της αναδρομικότητας που προβλέπει το πρωτόκολλο το σχετικό με το άρθρο 119 της συνθήκης ΕΚ, όταν η εθνική νομοθεσία αντίθετα από ό,τι το κοινοτικό δίκαιο, σε μια τέτοια περίπτωση, προς τον σκοπό επίσης της επιτεύξεως της ίσης μεταχειρίσεως στο πλαίσιο συνταξιοδοτικών συστημάτων επιχειρήσεων, επιτρέπει την αναδρομική ισχύ υπέρ των εργαζομένων, ειδικότερα δε υπέρ των υφισταμένων εμμέσως δυσμενείς διακρίσεις γυναικών;
5. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο τέταρτο ερώτημα, συνιστά η εφαρμογή της διατάξεως του άρθρου 2 παράγραφος 1 του Beschäftigungsförderungsgesetz (γερμανικού νόμου περί προώθησεως της απασχολήσεως), της 26ης Απριλίου 1985, το οποίο επιτρέπει την αναδρομική ισχύ μέχρι και τις 26 Απριλίου 1985, παράνομη παραβίαση της απαγορεύσεως της αναδρομικότητας που προβλέπει το πρωτόκολλο το σχετικό με το άρθρο 119 της συνθήκης ΕΚ (πρωτόκολλο Barber);
6. Η επιτρεπόμενη κατά το άρθρο 3 παράγραφος 1 του θεμελιώδους νόμου αναδρομική ισχύς σε μια περίπτωση όπως αυτή στην οποία αναφέρεται το πρώτο ερώτημα συνιστά παράβαση του κοινοτικού δικαίου υπό την έννοια της δυσανάλογης διακρίσεως εις βάρος των ημεδαπών, δηλαδή των γερμανικών επιχειρήσεων, της μη συμφωνίας με το κοινοτικό δίκαιο ερμηνείας διατάξεων της εθνικής νομοθεσίας ή της παραβιάσεως άλλης αρχής του κοινοτικού δικαίου; Έχει δε, στην περίπτωση αυτή, το κοινοτικό δίκαιο υπεροχή έναντι του εθνικού δικαίου;

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε, με διάταξη ασφαλιστικών μέτρων της 16ης Φεβρουαρίου 1996, ο πρόεδρος του Tribunal de première instance de Namur στην υπόθεση Christelle Delière κατά Asbl Ligue francophone de judo et disciplines associées και Asbl Ligue belge de judo

(Υπόθεση C-51/96)

(96/C 133/25)

Με διάταξη ασφαλιστικών μέτρων της 16ης Φεβρουαρίου 1996, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 21 Φεβρουαρίου 1996, ο Πρόεδρος του Tribunal de première instance de Namur, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιόν του μεταξύ Christelle Delière, αφενός, και Asbl Ligue francophone de judo et disciplines associées και Asbl Ligue belge de judo, αφετέρου, υπέβαλε στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

Αντιβαίνει ή όχι στη συνθήκη της Ρώμης και, ειδικότερα, στα άρθρα 59 έως 66 καθώς και στα άρθρα 85 και 86 ένας κανονισμός ο οποίος επιβάλλει στους επαγγελματίες ή ημιαπγγελματίες αθλητές ή στους προτιθέμενους να αποκτήσουν μία από τις ιδιότητες αυτές την υποχρέωση να λαμβάνουν άδεια ή να επιλέγονται από την οικεία εθνική ομοσπονδία προκειμένου να συμμετέχουν σε διεθνείς αγώνες και ο οποίος προβλέπει εθνικές ποσοτώσεις συμμετοχής ή παρόμοιους αγώνες;

Αίτηση του Corte di Appello di Milano — Sezione I civile, για την έκδοση προδικαστικής απόφασης, υποβληθείσα με διάταξη της 30ής Ιανουαρίου 1996 που εκδόθηκε αιτήσεως της εταιρίας Job Centre Coop. a r.l. κατά τη διαδικασία εκουσίας δικαιοδοσίας σε υπόθεση που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου.

(Υπόθεση C-55/96)

(96/C 133/26)

Με διάταξη της 30ής Ιανουαρίου 1996, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 23 Φεβρουαρίου 1996, το Corte di Appello di Milano — Sezione I civile, ζητεί από το Δικαστήριο, στο πλαίσιο υποθέσεως που εκδικάζεται ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου κατά τη διαδικασία εκουσίας δικαιοδοσίας και αφορά την εταιρία Job Centre Coop. a r.l., την έκδοση προδικαστικής απόφασεως επί των ακολούθων ερωτημάτων:

1. Ερωτάται αν οι διατάξεις ιταλικού δικαίου, οι οποίες περιλαμβάνονται στο άρθρο 11 παράγραφος 1 του νόμου 264, της 29. 4. 1949, και στο άρθρο 1 παράγραφος 1 του νόμου 1369, της 23. 10. 1960, και συνεπάγονται την απαγόρευση παροχής οποιασδήποτε υπηρεσίας μεσολαβήσεως και παρεμβάσεως μεταξύ προσφοράς και ζητήσεως εξαρτημένης εργασίας εκ μέρους υποκειμένων δικαίου πλην των δημοσίων υπηρεσιών που ορίζονται στις εν λόγω διατάξεις, μπορούν να θεωρηθούν ως εμπότιστες στην άσκηση δημοσίας εξουσίας υπό την έννοια των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 66 και 55 της συνθήκης ΕΟΚ, αν ληφθεί υπόψη ότι ο ιταλικός νόμος τις χαρακτηρίζει ως δημοσίου δικαίου καθόσον έχουν θεσπισθεί για την προστασία των εργαζομένων και της εθνικής οικονομίας;
2. ερωτάται αν οι διατάξεις αυτές, ως περιλαμβάνουσες γενική ρύθμιση, μπορούν να θεωρηθούν ως αντίθετες προς τις αρχές του κοινοτικού δικαίου που τίθενται με τα άρθρα 48, 49, 59, 60, 62, 86 και 90 της εν λόγω συνθήκης σχετικά με το δικαίωμα προς εργασία, την ελευθερία οικονομικής πρωτοβουλίας, την ελευθερία διακινήσεως των εργαζομένων και των προσώπων, την ελευθερία ζητήσεως και προσφοράς εργασίας και παροχής υπηρεσιών, τον ελεύθερο και ανόθευτο ανταγωνισμό μεταξύ επιχειρηματιών και την απαγόρευση της καταχρηστικής εκμεταλλεύσεως της δεσπόζουσας θέσεως.
3. στην περίπτωση κατά την οποία η αναφερθείσα νομοθεσία του ιταλικού κράτους περί μεσολαβήσεως και παρεμβάσεως στον τομέα της εργασίας παραβιάζει τις αρχές κοινοτικού δικαίου που αναφέρονται στο προηγούμενο ερώτημα, ερωτάται αν οι δικαστικές αρχές του εν λόγω κράτους μέλους πρέπει να θεωρούνται ως υπέχουσες την υποχρέωση να εφαρμόζουν απευθείας τις αρχές αυτές, επιτρέποντας σε οργανισμούς και επιχειρήσεις, δημόσιες και ιδιωτικές, να ασκούν τη δραστηριότητα μεσολαβήσεως μεταξύ ζητήσεως και προσφοράς εργασίας και εξασφάλισως προσωρινών εργατικών δυναμικού εφόσον τηρούνται οι διατάξεις που διέπουν την εργασιακή σχέση και την υποχρεωτική ασφάλιση και ασκούνται οι προβλεπόμενοι εκ του νόμου έλεγχοι.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασεως που υπέβαλε το Raad van State του Βελγίου με απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 1996 στην υπόθεση VT4 Limited κατά Vlaamse Gemeenschap, παρεμβαίνοντες: Intercommunale maatschappij voor Gas en Elektriciteit van het Westen κ.λπ.

(Υπόθεση C-56/96)

(96/C 133/27)

Με απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 1996, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 26 Φεβρουαρίου 1996, το Raad van State του Βελγίου, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ VT4 Limited και Vlaamse Gemeenschap, παρεμβαίνοντες: Intercommunale Maatschappij voor Gas en Elektriciteit van het Westen κ.λπ. που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασεως επί του ακολούθου ερωτήματος:

Έπρεπε, καθόσον αφορά την ερμηνεία του άρθρου 2 της οδηγίας 89/552/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 3ης Οκτωβρίου 1989⁽¹⁾, και σε σχέση με το προσωπικό πεδίο εφαρμογής της, κατά το χρονικό σημείο εκδόσεως της προσβαλλομένης απόφασεως, να ληφθούν υπόψη η έκθεση και η πρόταση της 31ης Μαΐου 1995⁽²⁾, της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, καθώς και το κείμενο που υιοθέτησε προσωρινά το Συμβούλιο των υπουργών των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 20 Νοεμβρίου 1995; Σε καταφατική περίπτωση, ποια σημασία έχουν τα διάφορα αυτά κείμενα, σε συνδυασμό μεταξύ τους, για την επιβαλλόμενη ερμηνεία;

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. L 298 της 17. 10. 1989, σ. 23.

⁽²⁾ ΕΕ αριθ. C 185 της 19. 7. 1995, σ. 4.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασεως που υπέβαλε το Raad van State των Κάτω Χωρών με απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 1996 στην υπόθεση H. Meints και Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij

(Υπόθεση C-57/96)

(96/C 133/28)

Με απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 1996, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 26 Φεβρουαρίου 1996, το Raad van State των Κάτω Χωρών, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ H. Meints και Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij (υπουργού Γεωργίας, Διαχειρίσεως των Φυσικών Πόρων και Αλιείας) που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζήτησε από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την έκδοση προδικαστικής απόφασεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. Έχει εφαρμογή ο κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71 σε παροχή, όπως αυτή που προβλέπει η ρύθμιση περί αποζημιώσεως για την έξοδο εργαζομένων από τον τομέα της γεωργίας, η οποία παροχή δεν εξαρτάται από τη διάρκεια της περιόδου ανεργίας και αποτελεί τμήμα ενός συστήματος μέτρων για τη βελτίωση της δομής του κλάδου των γεωργικών επιχειρήσεων όπου η έμφαση δίνεται στην ενθάρρυνση της πλήρους ή μερικής παύσεως των επιχειρηματικών δραστηριοτήτων και της εξόδου εργαζομένων από τον κλάδο αυτό; Ποιες άλλες περιστάσεις ασκούν ενδεχομένως επιρροή εν προκειμένω;

2. Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο ερώτημα 1, πρέπει η βάση της σχετικής ρυθμίσεως⁽¹⁾ παροχή να θεωρηθεί ως κοινωνικό πλεονέκτημα κατά την έννοια του άρθρου 7 παράγραφος 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1612/68; Εάν ναι, πρέπει η επιβολή της προϋποθέσεως ότι ο οικείος εργαζόμενος έχει την κατοικία του στις Κάτω Χώρες να θεωρηθεί ως διάκριση λόγω ιθαγενείας που απαγορεύεται από το άρθρο 7 του κανονισμού αυτού;

⁽¹⁾ Διοικητική απόφαση αριθ. 403 του Stichting Ontwikkelings- en Saneringsfonds voor de Landbouw (διοικητική απόφαση 403 του ταμείου αναπτύξεως και εξυγιάνσεως της γεωργίας), Stert. 1988, σ. 114.

Αίτηση αναιρέσεως του C. Koelman, που ασκήθηκε στις 4 Μαρτίου 1996 κατά της αποφάσεως της 9ης Ιανουαρίου 1996, την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-575/93, C. Koelman κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποστηριζόμενη από την Buma

(Υπόθεση C-59/96 P)

(96/C 133/29)

Ο C. Koelman, εκπροσωπούμενος από τον δικηγόρο R. V. H. Jonker, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο R. Pels, rue Léon Thyès 12, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 4 Μαρτίου 1996 αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως της 9ης Ιανουαρίου 1996, την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-575/93, C. Koelman κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποστηριζόμενη από την Buma.

Ο αναιρεσείων ζητεί από το Δικαστήριο:

A. Κρίνοντας,

1. ότι πρέπει να εξασφαλίζεται στους δημιουργούς η ελεύθερη επιλογή του οργανισμού στον οποίο επιθυμούν να εμπιστευθούν τη μεσιτεία των δικαιωμάτων τους και να εξασφαλίζεται στις επιχειρήσεις που ασχολούνται με τη μεσιτεία δικαιωμάτων θεμιτή πρόσβαση στην αγορά και να προστατεύονται από την καταχρηστική άσκηση δεσποζουσών θέσεων μονοπωλίων στον τομέα των δικαιωμάτων δημιουργού επί μουσικών έργων και παρόμοιων οργανισμών που βάσει δεσποζουσών θέσεων πωλούν τις αποκαλούμενες blanket licences (άδειες πολλαπλού περιεχομένου) και, σε συνδυασμό με ρήτρες διασφαλίσεως, θίγουν το δικαίωμα του δημιουργού προκειμένου με αυτόν τον τρόπο να κυριαρχούν στην αγορά μεσιτείας με αποκλεισμό του ανταγωνισμού, πράγμα που έχει ως συνέπεια μη αναγκαίο περιορισμό της ελεύθερης οικονομίας;
2. ότι οι δύο συμβάσεις καλωδιακών ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών μεταδόσεων της 29ης Μαΐου 1985 και όλες οι εν προκειμένω παρεπόμενες συμβάσεις αντιβαίνουν προς το άρθρο 85 παράγραφος 1 της συνθήκης ΕΟΚ και επομένως είναι άκυρες·

3. ότι οι συμβάσεις πρότυπα περί καλωδιακών τηλεοπτικών μεταδόσεων της 29ης Μαΐου 1985 και όλες οι εν προκειμένω παρεπόμενες συμβάσεις αντιβαίνουν προς το άρθρο 7 της συνθήκης ΕΟΚ·
4. ότι η συμμετοχή της Buma στις συμβάσεις καλωδιακών ραδιοφωνικών μεταδόσεων, υπό τη μορφή που καταρτίστηκαν, πρέπει να θεωρηθούν ότι αντιβαίνουν προς το άρθρο 86 της συνθήκης ΕΟΚ·
5. ότι ο ρόλος του ολλανδικού δημοσίου κατά την κατάρτιση των συμβάσεων προτύπων περί καλωδιακής μεταδόσεως και κατά την εφαρμογή τους στην πράξη, μέσω αυξήσεως των τιμολογίων επιχειρήσεων κοινής ωφελείας, πρέπει να θεωρηθεί ότι αντιβαίνει προς τις υποχρεώσεις που απορρέουν από το άρθρο 90·
6. ότι τα άρθρα 2, 3, 5, 6, 8 και 9 των συμβάσεων-προτύπων εκμεταλλεύσεως της Buma συνιστούν παράβαση της αποφάσεως της Επιτροπής GEMA I της 2ας Ιουνίου 1971 (EE L 134/15) και συνιστούν καταχρηστική άσκηση δεσπόζουσας θέσεως εκ μέρους της Buma που αντίκειται προς το άρθρο 86 της συνθήκης ΕΟΚ και αποτελούν περιορισμό του οικονομικού ανταγωνισμού·

B. να ακυρώσει την πρωτόδικη απόφαση της 9ης Ιανουαρίου 1996 στην υπόθεση 575/93 και

1. να ακυρώσει βάσει των άρθρων 173 και 174, την απόφαση της Επιτροπής να μην κινήσει καμία διαδικασία βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού αριθ. 17 κατόπιν της καταγγελίας του Koelman της 26ης Οκτωβρίου 1990 όσον αφορά τις δύο, όπως αποκαλούνται, συμφωνίες περί καλωδιακής μεταδόσεως της 29ης Μαΐου 1985 και τις τεκμηριούμενες στην καταγγελία παραβάσεις·
2. να υποχρεώσει την Επιτροπή να αποζημιώσει τον Koelman για τη ζημιά που υπέστη·
3. να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Η αναιρεσείουσα βάλλει κατά της εσφαλμένης κρίσεως, εκ μέρους του Πρωτοδικείου, των λόγων που αντλούνται από το άρθρο 85 παράγραφος 3 της συνθήκης ΕΚ και των λόγων που αντλούνται από προφανώς εσφαλμένη εκτίμηση και παράβαση του καθήκοντος αιτιολογήσεως.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 5 Μαΐου 1996

(Υπόθεση C-60/96)

(96/C 133/30)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Hélène Michard και Enrico Traversa, με αντι-

κλήτο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 5 Μαρτίου 1996 κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- α) να διαπιστώσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, θεσπίζοντας και διατηρώντας σε ισχύ διοικητική διάταξη η οποία επεκτείνει και στη μίσθωση ορισμένων κινητών την απαλλαγή από τον ΦΠΑ η οποία ισχύει, κατά την κοινοτική νομοθεσία, αποκλειστικά για τη μίσθωση ακινήτων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 2 της οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση⁽¹⁾ (έκτη οδηγία ΦΠΑ):
- β) να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή θεωρεί ότι η απαλλαγή από τον ΦΠΑ της μίσθωσης ορισμένων κινητών όπως οι σκηνές, τα τροχόσπιτα και οι τροχοβίλες υπερβαίνει τα όρια που τίθενται με το άρθρο 13 μέρος Β στοιχείο β) της έκτης οδηγίας, που έχει εφαρμογή μόνο στη μίσθωση ακινήτων.

Η Επιτροπή φρονεί ότι η διαφορετική αυτή ερμηνεία της παροχής υπηρεσίας μίσθωσης ορισμένων κινητών, η οποία προκύπτει από διασταύρωση της ερμηνείας της παροχής υπηρεσίας μίσθωσης και της παροχής καταλύματος σε δωμάτιο ξενοδοχείου ή ανάλογης εγκαταστάσεως σύμφωνα με κριτήρια εθνικού δικαίου, αποτελεί σοβαρό μειονέκτημα, που θίγει άμεσα το ενιαίο σύστημα φορολόγησεως εντός της Κοινότητας το οποίο θεσπίστηκε με την έκτη οδηγία όσον αφορά τη μίσθωση κινητών.

Η Επιτροπή σημειώνει επίσης ότι οι διατάξεις περί φοροαπαλλαγής πρέπει να ερμηνεύονται στενά, καθόσον αποτελούν εξαίρεση από τη βασική αρχή της οδηγίας που θεσπίζει ένα κοινό σύστημα φορολόγησεως των οικονομικών δραστηριοτήτων εντός της Κοινότητας.

⁽¹⁾ ΕΕ ειδ. έκδ., 09/001, σ. 49.

Προσφυγή του Βασιλείου της Ισπανίας κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως που ασκήθηκε στις 6 Μαρτίου 1996

(Υπόθεση C-61/96)

(96/C 133/31)

Το Βασίλειο της Ισπανίας, εκπροσωπούμενο από την Rosario Silva de Lapuerta, Abogado del Estado, με τόπο επιδόσεως στο Λουξεμβούργο την πρεσβεία της Ισπανίας, 4-6 boulevard E. Servais, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊ-

κών Κοινοτήτων, στις 6 Μαρτίου 1996, προσφυγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει το σχετικό με την αντσούγια σημείο του παραρτήματος του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 3074/95 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1995⁽¹⁾, περί καθορισμού, για ορισμένα αποθέματα ιχθύων και ομάδες αποθεμάτων ιχθύων, των συνολικών επιτρεπομένων αλιευμάτων για το 1996, καθώς και ορισμένων όρων υπό τους οποίους είναι δυνατόν να αλιεύονται,
- να καταδικάσει το καθού όργανο στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι λόγοι και τα κύρια επιχειρήματα είναι ανάλογα προς αυτά της υποθέσεως C-179/95⁽²⁾.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. L 330 της 30. 12. 1995, σ. 1.

⁽²⁾ ΕΕ αριθ. C 208 της 12. 8. 1995, σ. 10.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Bundesfinanzhof με διάταξη της 13ης Δεκεμβρίου 1995 στην υπόθεση Finanzamt Bergisch Gladbach κατά

Werner Skripalle

(Υπόθεση C-63/96)

(96/C 133/32)

Με διάταξη της 13ης Δεκεμβρίου 1995, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 8 Μαρτίου 1996, το Bundesfinanzhof- ενδέκατο τμήμα, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Finanzamt Bergisch Gladbach και Werner Skripalle, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. Καλύπτεται από το άρθρο 27 της οδηγίας 77/388/ΕΟΚ, χορηγηθείσα από το Συμβούλιο εξουσιοδότηση λήψεως ειδικού μέτρου παρεκκλίνοντος από τις διατάξεις της οδηγίας 77/388/ΕΟΚ⁽¹⁾ για την αποτροπή της φοροαποφυγής, κατά το οποίο, σε περίπτωση παροχής εξ επαχθούς αιτίας μεταξύ συγγενών, ως ελάχιστη βάση επιβολής του φόρου λαμβάνονται τα έξοδα κατά την έννοια του άρθρου 11 μέρος Α παράγραφος 1 στοιχείο γ) της οδηγίας 77/388/ΕΟΚ, ακόμα και όταν η συμφωνηθείσα αντιπαροχή, μολονότι είναι σύμφωνη προς τα κρατούμενα στην αγορά, είναι μικρότερη της ελάχιστης βάσεως επιβολής του φόρου, ώστε να μη συντρέχει περίπτωση φοροαποφυγής;
2. Μπορεί ένα κράτος μέλος να αντιτάξει στον υποκείμενο στον φόρο ειδικό μέτρο κατά την έννοια του άρθρου 27 της οδηγίας 77/388/ΕΟΚ — διάταξη επιβάλλουσα φόρο — όταν ούτε η απόφαση του Συμβουλίου περί εξουσιοδότησεως δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* ούτε η διαδικασία παροχής της εξουσιοδοτήσεως κατά το άρθρο 27 παράγραφος 2 έως 4

της οδηγίας 77/388/ΕΟΚ — μετά τη θέση σε εφαρμογή — δημοσιεύθηκε εντός του κράτους μέλους;

(¹) ΕΕ αριθ. L 145 της 13. 6. 1977, σ. 1.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Landesarbeitsgericht Hamm με διάταξη της 26ης Ιανουαρίου 1996, στην υπόθεση Land Nordrhein-Westfalen κατά Kari Uecker

(Υπόθεση C-64/96)

(96/C 133/33)

Με διάταξη της 26ης Ιανουαρίου 1996, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 8 Μαρτίου 1996, το Landesarbeitsgericht Hamm, πέμπτο τμήμα, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Land Nordrhein-Westfalen και Kari Uecker, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των εξής ερωτημάτων:

1. Μπορεί να επικαλεστεί το δικαίωμα που παρέχει το άρθρο 11 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1612/68, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητας (¹), και ο μη έχων την ιθαγένεια κράτους μέλους σύζυγος υπηκόου του κράτους μέλους στο οποίο κατοικούν και οι δύο σύζυγοι και στο οποίο ο υπήκοος αυτός ασκεί επαγγελματική δραστηριότητα;
2. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα:
Εμπεριέχει το δικαίωμα του μη έχοντος την ιθαγένεια κράτους μέλους συζύγου να ασκεί στο σύνολο της επικρατείας του οικείου κράτους μέλους «οποιαδήποτε μισθωτή δραστηριότητα» και το δικαίωμά του να τυγχάνει από τον εργοδότη του στο οικείο κράτος μέλος, όσον αφορά τους όρους απασχολήσεως και εργασίας και ιδίως τις προϋποθέσεις ισχύος του περιορισμού της διάρκειας της σχέσεως εργασίας, της ίδιας μεταχειρίσεως την οποία ο εργοδότης αυτός θα όφειλε να επιφυλάξει στο σύζυγο που έχει την ιθαγένεια του κράτους μέλους;
3. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα:

Απονέμει το άρθρο 7 παράγραφος 1 του προαναφερθέντος κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1612/68, σε συνδυασμό με το άρθρο 48 παράγραφος 2 της συνθήκης ΕΟΚ, σε έναν εργαζόμενο, υπήκοο του κράτους μέλους στο οποίο εργάζεται, το δικαίωμα ίσης μεταχειρίσεως, το οποίο παρέχεται στους εργαζομένους στο εν λόγω κράτος μέλος οι οποίοι είναι υπήκοοι άλλου κράτους μέλους, οπότε μια διάταξη του εθνικού δικαίου, η οποία, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, δεν μπορεί να έχει εφαρμογή στους εν λόγω εργαζομένους, δεν μπορεί να έχει εφαρμογή ούτε στους υπηκόους του οικείου κράτους μέλους και στους συζύγους τους, οι οποίοι δεν έχουν την ιθαγένεια κράτους μέλους;

(¹) ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 33.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Landesarbeitsgericht Hamm με διάταξη της 1ης Μαρτίου 1996, στην υπόθεση Vera Jacquet κατά Land Nordrhein-Westfalen

(Υπόθεση C-65/96)

(96/C 133/34)

Με διάταξη της 1ης Μαρτίου 1996, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 8 Μαρτίου 1996, το Landesarbeitsgericht Hamm, πέμπτο τμήμα, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Vera Jacquet και Land Nordrhein-Westfalen, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των εξής ερωτημάτων:

1. Μπορεί να επικαλεστεί το δικαίωμα που παρέχει το άρθρο 11 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1612/68, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητας (¹), και ο μη έχων την ιθαγένεια κράτους μέλους σύζυγος υπηκόου του κράτους μέλους στο οποίο κατοικούν και οι δύο σύζυγοι και στο οποίο ο υπήκοος αυτός ασκεί επαγγελματική δραστηριότητα;
2. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα:
Εμπεριέχει το δικαίωμα του μη έχοντος την ιθαγένεια κράτους μέλους συζύγου να ασκεί στο σύνολο της επικρατείας του οικείου κράτους μέλους «οποιαδήποτε μισθωτή δραστηριότητα» και το δικαίωμα του να τυγχάνει από τον εργοδότη του στο οικείο κράτος μέλος, όσον αφορά τους όρους απασχολήσεως και εργασίας και ιδίως τις προϋποθέσεις ισχύος του περιορισμού της διάρκειας της σχέσεως εργασίας, της ίδιας μεταχειρίσεως την οποία ο εργοδότης αυτός θα όφειλε να επιφυλάξει στο σύζυγο που έχει την ιθαγένεια του κράτους μέλους;
3. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα:

Απονέμει το άρθρο 7 παράγραφος 1 του προαναφερθέντος κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1612/68, σε συνδυασμό με το άρθρο 48 παράγραφος 2 της συνθήκης ΕΟΚ, σε έναν εργαζόμενο, υπήκοο του κράτους μέλους στο οποίο εργάζεται, το δικαίωμα ίσης μεταχειρίσεως, το οποίο παρέχεται στους εργαζομένους στο εν λόγω κράτος μέλος οι οποίοι είναι υπήκοοι άλλου κράτους μέλους, οπότε μια διάταξη του εθνικού δικαίου, η οποία, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, δεν μπορεί να έχει εφαρμογή στους εν λόγω εργαζομένους, δεν μπορεί να έχει εφαρμογή ούτε στους υπηκόους του οικείου κράτους μέλους και στους συζύγους τους, οι οποίοι δεν έχουν την ιθαγένεια κράτους μέλους;

(¹) ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 33.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το SØ- og Handelsret με απόφαση της 20ής Φεβρουαρίου 1996 στις υποθέσεις Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund i Danmark (HK) ενεργούσα ως εντολοδόχος της Berit Høj Pedersen κατά Fællesforeningen for Danmarks Brugforeninger (FDB) παρισταμένης υπέρ του Kvikly Skive, HK ενεργούσα ως εντολοδόχος της Bettina Andersen κατά Dansk Tandlægeforening ενεργούσα ως εντολοδόχος του οδοντιάτρου Jørgen Bagner, HK ενεργούσα ως εντολοδόχος της Tina Pedersen κατά Dansk Tandlægeforening ενεργούσα ως εντολοδόχος του οδοντιάτρου Jørgen Rasmussen, Kristelig Funktionær-Organisation ενεργούσα ως εντολοδόχος της Pia Sørensen κατά Dansk Handel & Service ενεργούσα ως εντολοδόχος της εταιρείας Hvitfeldt Guld og Sølv ApS

(Υπόθεση C-66/96)

(96/C 133/35)

Με απόφαση της 20ής Φεβρουαρίου 1996, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 11 Μαρτίου 1996, το SØ- og Handelsret, στο πλαίσιο των διαφορών μεταξύ Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund i Danmark (HK) ενεργούσα ως εντολοδόχος της Berit Høj Pedersen κατά Fællesforeningen for Danmarks Brugforeninger (FDB) παρισταμένης υπέρ του Kvikly Skive, HK ενεργούσα ως εντολοδόχος της Bettina Andersen κατά Dansk Tandlægeforening ενεργούσα ως εντολοδόχος του οδοντιάτρου Jørgen Bagner, HK ενεργούσα ως εντολοδόχος της Tina Pedersen κατά Dansk Tandlægeforening ενεργούσα ως εντολοδόχος του οδοντιάτρου Jørgen Rasmussen, Kristelig Funktionær-Organisation ενεργούσα ως εντολοδόχος της Pia Sørensen κατά Dansk Handel & Service ενεργούσα ως εντολοδόχος της εταιρείας Hvitfeldt Guld og Sølv ApS που εκκρεμούν ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των εξής ερωτημάτων:

Απαγορεύει το κοινοτικό δίκαιο, και συγκεκριμένα το άρθρο 119, οι οδηγίες 75/117/ΕΟΚ⁽¹⁾, 76/207/ΕΟΚ⁽²⁾, και 92/85/ΕΟΚ⁽³⁾, στον εθνικό νομοθέτη να απαλλάσσει τον εργοδότη από την υποχρέωση καταβολής αμοιβής σε έγκυο εργαζομένη όταν,

1. η απουσία από την εργασία οφείλεται στο ότι η εγκυμοσύνη επιδείνωσε ουσιαστικά μια ασθένεια η οποία εξάλλου δεν έχει σχέση με την εγκυμοσύνη,
2. η απουσία από την εργασία οφείλεται σε ασθένεια της οποίας αιτία είναι η εγκυμοσύνη,
3. η απουσία από την εργασία οφείλεται στο ότι η εγκυμοσύνη εξελίχθηκε ανώμαλα, η δε συνέχιση της εργασίας θα συνελάγεται κινδύνους για την υγεία της γυναίκας ή για το έμβρυο,
4. η απουσία από την εργασία οφείλεται σε γενικές ενοχλήσεις εγκυμοσύνης στο πλαίσιο ομαλώς εξελισσόμενης εγκυμοσύνης, όπου εξάλλου δεν πρόκειται για ανικανότητα προς εργασία,
5. η απουσία από την εργασία υφίσταται βάσει ιατρικής γνωματεύσεως χάριν της προστασίας του εμβρύου, πλην όμως η ιατρική γνωμάτευση δεν στηρίζεται σε κατά κυριολεξία παθολογική κατάσταση ή στην ύπαρξη ιδιαίτερων κινδύνων για το έμβρυο,

6. η απουσία από την εργασία οφείλεται στο ότι ο εργοδότης εκτιμά, αποκλειστικά και μόνο λόγω της εγκυμοσύνης, ότι δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει τις υπηρεσίες της εγκύου υπαλλήλου του, παρά το ότι η υπάλληλος δεν είναι ανίκανη προς εργασία,

στις περιπτώσεις δε που εκτίθενται στα σημεία 1 έως 3 και 6 εξασφαλίζεται στην έγκυο εργαζομένη η καταβολή του ίδιου επιδόματος το οποίο καταβάλλεται κατά τη διάρκεια της αναρρωτικής άδειας, ενώ στις περιπτώσεις των σημείων 4 και 5 δεν καταβάλλεται επίδομα από το κράτος, και όταν, κατά τα λοιπά, υφίσταται κατ' εφαρμογήν της εθνικής νομοθεσίας υποχρέωση πλήρους καταβολής της αμοιβής εκ μέρους του εργοδότη κατά τη διάρκεια της ασθένειας;

- (1) Οδηγία του Συμβουλίου, της 10ης Φεβρουαρίου 1975, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών που αφορούν την εφαρμογή της αρχής της ισότητας των αμοιβών μεταξύ εργαζομένων ανδρών και γυναικών (ΕΕ ειδ.έκδ. 05/002, σ. 42).
- (2) Οδηγία του Συμβουλίου, της 9ης Φεβρουαρίου 1976, περί της εφαρμογής της αρχής ίσης μεταχειρίσεως ανδρών και γυναικών, όσον αφορά την απασχόληση, την επαγγελματική εκπαίδευση και προώθηση και τις συνθήκες εργασίας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 70).
- (3) Οδηγία του Συμβουλίου της 19ης Οκτωβρίου 1992, σχετικά με την εφαρμογή μέτρων που αποβλέπουν στη βελτίωση της υγείας και της ασφάλειας κατά την εργασία εγκύων, λεχώνων και γαλουχουσών εργαζομένων (δέκατη ειδική οδηγία κατά την έννοια του άρθρου 16 παράγραφος 1 της οδηγίας 89/391/ΕΟΚ) (ΕΕ αριθ. L 348 της 28. 11. 1992, σ. 1).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το kantongerecht te Arnhem με διάταξη της 4ης Μαρτίου 1996 στην υπόθεση Albany International BV κατά Stichting Bedrijfspensioenfonds Textielindustrie

(Υπόθεση C-67/96)

(96/C 133/36)

Με διάταξη της 4ης Μαρτίου 1996, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 11 Μαρτίου 1996, το kantongerecht te Arnhem, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Albany International BV κατά Stichting Bedrijfspensioenfonds Textielindustrie που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των εξής ερωτημάτων:

- α) Αποτελεί ένα, κατά την έννοια του άρθρου 1 παράγραφος 1 στοιχείο β) του νόμου περί υποχρεωτικής υπαγωγής στη ρύθμιση επαγγελματικών συντάξεων, ταμείο επαγγελματικών συντάξεων επιχείρησης κατά την έννοια των άρθρων 85, 86 ή 90 της συνθήκης ΕΟΚ;
- β) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο ερώτημα α), συνιστά τότε η υποχρεωτική σ' αυτό υπαγωγή όσον αφορά βιομηχανικές επιχειρήσεις μέτρο ληφθέν από κράτος μέλος που εξουδετερώνει την πρακτική αποτελεσματικότητα των κανόνων του ανταγωνισμού που ισχύουν για επιχειρήσεις;
- γ) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο ερώτημα β), μπορούν άλλες περιστάσεις να έχουν ως συνέπεια ότι η υποχρεωτική σ' αυτό υπαγωγή δεν συμβιβάζεται με τις διατάξεις του άρθρου 90 της συνθήκης και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, ποιες;

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Tribunale di Trento — Sezione civile — με διάταξη της 15ης Φεβρουαρίου 1996 στην υπόθεση Grundig Italiana SpA κατά Ministero delle Finanze

(Υπόθεση C-68/96)
(96/C 133/37)

Με διάταξη της 15ης Φεβρουαρίου 1996, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 14 Μαρτίου 1996, το Tribunale di Trento — Sezione civile —, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Grundig Italiana SpA και Ministero delle Finanze, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί του εξής ερωτήματος:

Πρέπει να ερμηνευθεί το άρθρο 95 της συνθήκης ΕΚ υπό την έννοια ότι απαγορεύει σε ένα κράτος μέλος να θεσπίζει και να εισπράττει φόρο καταναλώσεως υπέρ του Δημοσίου — όπως ο προβλεπόμενος στο άρθρο 4 του Decreto Legge της 30ής Δεκεμβρίου 1982, κυρωθέντος με τον νόμο 53 της 28ης Φεβρουαρίου 1983, ο οποίος ρυθμίστηκε περαιτέρω με το Decreto del Ministero delle Finanze της 23ης Μαρτίου 1983 —, όταν ορίζεται διαφορετική φορολογητέα αξία μεταξύ των εγχωρίων προϊόντων και των προϊόντων που εισάγονται από άλλα κράτη μέλη και προβλέπεται διαφορετικός τρόπος εισπράξεως του φόρου για τα μεν και για τα δε;

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Nederlandse Raad van State με απόφαση της 12ης Μαρτίου 1996, στην υπόθεση Burgemeester en wethouders van Haarlemmliede en Spaarnwoude κ.λπ. κατά Gedeputeerde Staten van Noord-Holland

(Υπόθεση C-81/96)
(96/C 133/38)

Με απόφαση της 12ης Μαρτίου 1996, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 18 Μαρτίου 1996, το Nederlandse Raad van State, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Haarlemmliede en Spaarnwoude και Gedeputeerde Staten van Noord-Holland, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των εξής ερωτημάτων:

Επιτρέπεται βάσει της οδηγίας 85/337/EOK του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1985, για την εκτίμηση των επιπτώσεων ορισμένων σχεδίων δημοσίων και ιδιωτικών έργων στο περιβάλλον⁽¹⁾, η χορήγηση άδειας για ένα από τα σχέδια που αναφέρονται στο παράρτημα Ι της οδηγίας, χωρίς να έχει πραγματοποιηθεί κατά την κατάρτιση της άδειας αυτής έκθεση περί των επιπτώσεων στο περιβάλλον κατά την έννοια της οδηγίας όταν η άδεια αφορά σχέδιο για το οποίο είχε ήδη χορηγηθεί άδεια πριν από τις 3 Ιουλίου 1988, της οποίας όμως δεν έγινε χρήση και κατά την κατάρτισή της είχε πραγματοποιηθεί έκθεση περί των επιπτώσεων στο περιβάλλον σύμφωνα με τις προϋποθέσεις που θέτει εν προκειμένω η οδηγία;

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. L 175 της 5. 7. 1985, σ. 40.

Προσφυγή του Βασιλείου των Κάτω Χωρών κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 19 Μαρτίου 1996

(Υπόθεση C-84/96)
(96/C 133/39)

Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, εκπροσωπούμενο από τους J. S. van den Oosterkamp και M. A. Fierstra, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία των Κάτω Χωρών, 5 rue C. M. Sproo, άσκησε στις 19 Μαρτίου 1996 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Το προσφεύγον ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει το χρεωστικό σημείωμα της 15ης Ιανουαρίου 1996 καθώς και τις αποφάσεις της Επιτροπής, της 16ης Φεβρουαρίου 1996, που αφορούν την εκκαθάριση λογαριασμών των σχεδίων EFRO 80.07.03.002 (Veendam-Musselkanaal) και EFRO 84.07.03.004 (Weg Veendam) που συγχρηματοδοτήθηκαν πριν από το 1989 από το Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Αναπτύξεως,
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι λόγοι ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα αντιστοιχούν προς τους λόγους ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα της υποθέσεως C-308/95⁽¹⁾.

⁽¹⁾ ΕΕ 1995, C 299, σ. 13.

Αιτήσεις για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Tribunale di Genova (πρώτο πολιτικό τμήμα) με διατάξεις της 1ης Φεβρουαρίου και 7ης Μαρτίου 1996 στις εκκρεμείς ενώπιόν του υποθέσεις μεταξύ 1. Palmera SpA 2. Cesare Rognoli & Figlio Srl και 3. Igino Mazzola, αφενός, και Ministero delle Finanze dello Stato, αφετέρου

(Υποθέσεις C-86/96, C-87/96 και C-88/96)
(96/C 133/40)

Με διατάξεις της 1ης Φεβρουαρίου και 7ης Μαρτίου 1996, οι οποίες περιήλθαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 21 Μαρτίου 1996, το Tribunale di Genova (πρώτο πολιτικό τμήμα) υπέβαλε στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στα πλαίσια των εκκρεμών ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου υποθέσεων μεταξύ 1. Palmera SpA, 2. Cesare Rognoli & Figlio Srl και 3. Igino Mazzola, αφενός, και Ministero delle Finanze dello Stato, αφετέρου, αιτήσεις για την έκδοση προδικαστικής απόφασης, τα ερωτήματα των οποίων είναι ταυτόσημα με εκείνα των συνεκδικαζομένων υποθέσεων C-47/95 κ.λπ.⁽¹⁾.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 119 της 13. 5. 1995, σ. 5.

**Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων
κατά του Βασιλείου της Ισπανίας που ασκήθηκε στις
22 Μαρτίου 1996
(Υπόθεση C-92/96)
(96/C 133/41)**

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Richard Wainwright, κύριο νομικό σύμβουλο, και τον Fernando Castillo de la Torre, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 22 Μαρτίου 1996, προσφυγή κατά του Βασιλείου της Ισπανίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, μη θεσπίζοντας τα μέτρα που ήταν αναγκαία ώστε η ποιότητα των εσωτερικών υδάτων κολυμβήσεως να προσαρμοστεί προς τις ελάχιστες τιμές που έχουν καθοριστεί με το άρθρο 3 της οδηγίας 76/160/ΕΟΚ⁽¹⁾, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 4 της οδηγίας 76/160/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Δεκεμβρίου 1975, και από τα άρθρα 5 και 180 της συνθήκης ΕΚ·

— να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Στην πράξη προσχωρήσεως της Ισπανίας δεν διαπιστώνεται η ύπαρξη κάποιας διατάξεως που να επιτρέπει την αναβολή εφαρμογής της οδηγίας 76/160/ΕΟΚ, και γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, σύμφωνα με το άρθρο 395 της προκημνησθέντος πράξεως προσχωρήσεως καθώς και με το άρθρο 4 παράγραφος 1 της οδηγίας 76/160/ΕΟΚ, η ποιότητα των υδάτων κολυμβήσεως θα έπρεπε να είχε προσαρμοσθεί προς τις καθορισθείσες με την οδηγία ελάχιστες τιμές ήδη από την 1η Ιανουαρίου 1986, και τούτο εφόσον οι κοινοτικοί κανόνες είναι υποχρεωτικοί ήδη από τον χρόνο της προσχωρήσεως. Συναφώς, πρέπει να υπογραμμισθεί το γεγονός ότι η Επιτροπή παρέσχε, εν πάση περιπτώσει, σημαντική προθεσμία για την εκπλήρωση των απορροευσών από την οδηγία υποχρεώσεων.

Ουδέποτε η ισπανική κυβέρνηση επικαλέστηκε τις εξαιρέσεις που προβλέπονται από το άρθρο 4 παράγραφος 3, από το άρθρο 5 παράγραφος 2, και από το άρθρο 8 της οδηγίας 76/160/ΕΟΚ. Συνεπώς, η μη συμμόρφωση προς τις καθορισθείσες από το άρθρο 3 της οδηγίας 76/160/ΕΟΚ τιμές συνεπάγεται τη μη εκπλήρωση της υποχρεώσεως που προκύπτει από το άρθρο 4 της εν λόγω οδηγίας. Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να υπομνησθεί ότι η λύση του προβλήματος της μη συμφωνίας προς τις παραμέτρους της οδηγίας 76/160/ΕΟΚ μπορεί επίσης να επιτευχθεί με την κήρυξη ως ζωνών μη καταλλήλων για κολυμβήση εκείνων των ζωνών κολυμβήσεως όπου έχει διαπιστωθεί η μη συμφωνία προς τις παραμέτρους της οδηγίας.

⁽¹⁾ ΕΕ, ειδ. έκδ. 15/01, σ. 108.

**Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, που
υπέβαλε το Supremo Tribunal Administrativo (2ª Secção —
Contencioso Tributário) με απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου
1996, στην υπόθεση ICT — Indústria e Comércio Têxtil, SA,
κατά Fazenda Pública
(Υπόθεση C-93/96)
(96/C 133/42)**

Με απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 1996, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 25 Μαρτίου 1996, το Supremo Tribunal Administrativo (2ª Secção — Contencioso Tributário), στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ ICT — Indústria e Comércio Têxtil, SA, και Fazenda Pública, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. Επιβαρύνει η προσαύξηση (κατά 1 % για κάθε μήνα που συμπληρώνεται μετά την 30ή ημέρα από την άφιξη των εμπορευμάτων στο τελωνιακό έδαφος της Κοινότητας χωρίς να έχει πραγματοποιηθεί η πληρωμή) η προβλεπόμενη στην παράγραφο 3 του άρθρου 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 738/92 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 1992, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές νημάτων από βαμβάκι, καταγωγής Βραζιλίας και Τουρκίας⁽¹⁾, την τιμή «ελεύθερο στα σύνορα της Κοινότητας» σε κάθε περίπτωση όπου αυτή ορίζεται ως πληρωτέα μετά την εν λόγω 30ή ημέρα;
2. Αν η απάντηση στο προηγούμενο ερώτημα δεν μπορεί να είναι ανεπιφύλακτα καταφατική, αλλά κρίνεται αναγκαίο να γίνει κάποια διάκριση, επιβάλλεται η εν λόγω προσαύξηση σε περίπτωση, όπως η υπό κρίση (βλ. αποδεδειγμένα πραγματικά περιστατικά), όπου το τίμημα του εισαγομένου εμπορεύματος, πληρωτέο εντός προθεσμίας 90 ημερών, υπερέβαινε κατά 2,3 % (στη μία περίπτωση) και κατά 2,5 % περίπου (στην άλλη περίπτωση) το τίμημα που αντιστοιχούσε στην πληρωμή CAD;
3. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο προηγούμενο ερώτημα, πρέπει η προσαύξηση αυτή να επιβαρύνει το τίμημα που αντιστοιχεί στην πληρωμή CAD ή εκείνο που είναι πληρωτέο εντός της προθεσμίας 90 ημερών;

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. L 82 της 27. 3. 1992, σ. 1.

**Διαγραφή της υποθέσεως C-110/92⁽¹⁾
(96/C 133/43)**

Με διάταξη της 23ης Ιανουαρίου 1996, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-110/92: Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 124 της 16. 5. 1992.

Διαγραφή της υποθέσεως C-324/95⁽¹⁾
(96/C 133/44)

Με διάταξη της 13ης Φεβρουαρίου 1996, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη

διαγραφή της υποθέσεως C-324/95: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιρλανδίας.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 333 της 9. 12. 1995.

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 28ης Φεβρουαρίου 1996

στην υπόθεση T-15/95: Nuno do Paço Quesado κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾

(Υπάλληλοι — Ακύρωση αποφάσεως της Επιτροπής περί κατατάξεως σε βαθμό και κλιμάκιο του προσφεύγοντος — Επανένταξη ύστερα από απόσπαση κατόπιν αιτήσεως του υπαλλήλου)

(96/C 133/45)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-15/95, Nuno de Paço Quesado, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Τrier (Γερμανία), εκπροσωπούμενος από τους Jean-Noël Louis και Véronique Leclercq, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της fiduciaire Myson sàrl, 1, rue Glesener, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Joseph Griesmar και Julian Currell), που είχε ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 1ης Μαρτίου 1994, περί κατατάξεως του προσφεύγοντος, κατά τον χρόνο της επανένταξής του στη μεταφραστική υπηρεσία της Επιτροπής μετά από απόσπαση κατόπιν αιτήσεώς του, στον βαθμό LA 5, κλιμάκιο 1, με αρχαιότητα στο κλιμάκιο από την 1η Απριλίου 1994, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους R. Schintgen, Πρόεδρο, και τους C. W. Bellamy και A. Καλογερόπουλο, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε, στις 28 Φεβρουαρίου 1996, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή.
2. Έκαστος των διαδίκων φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 87 της 8. 4. 1995.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 6ης Μαρτίου 1996

στην υπόθεση T-141/95: Kirsten Schelbeck κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου⁽¹⁾

(Υπάλληλοι — Μισθός — Εθνικά επιδόματα — Παύση εφαρμογής του κανόνα απαγορεύσεως της σωρεύσεως — Έκταση του δικαιώματος για επιστροφή των ποσών)

(96/C 133/46)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-141/95, Kirsten Schelbeck, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενη από τους Jean-Noël Louis, Thierry Demasseure και Véronique Leclercq, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener, κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (εκπρόσωποι: Manfred Peter και Ιωάννης Παντάλης), που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 1994, που ελήφθη κατόπιν αποφάσεως περί παύσεως εφαρμογής του άρθρου 67 παράγραφος 2 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων επί ορισμένων επιδομάτων προβλεπομένων από την δανική νομοθεσία, απόφαση με την οποία απορρίφθηκε το αίτημα της προσφεύγουσας για επιστροφή των ποσών που παρακρατήθηκαν από τον μισθό της βάσει της διατάξεως αυτής, όσον αφορά την περίοδο από 1ης Νοεμβρίου 1987 μέχρι 30 Απριλίου 1993, το Πρωτοδικείο (πρώτο τμήμα) συγκείμενο από τους A. Saggio, πρόεδρο, V. Tiili και R. M. Moura-Ramos, δικαστές, γραμματέας: B. Pastor, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε, στις 6 Μαρτίου 1996 απόφαση με, το ακόλουθο διατακτικό:

1. Ακυρώνει την απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 1ης Δεκεμβρίου 1994 με την οποία απορρίφθηκε το αίτημα της προσφεύγουσας για επιστροφή των ποσών που παρακρατήθηκαν από τον μισθό της βάσει του άρθρου 67 παράγραφος 2 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, όσον αφορά την περίοδο από 1ης Νοεμβρίου 1987 μέχρι 30 Απριλίου 1993.
2. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα καθώς και αυτά της προσφεύγουσας.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 229 της 2. 9. 1995.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 21ης Μαρτίου 1996

στην υπόθεση **T-230/94: Frederick Farrugia κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων**⁽¹⁾**(Προσφυγή ακυρώσεως — Απόφαση της Επιτροπής περί μη χορηγήσεως υποτροφίας στον προσφεύγοντα — Κριτήρια χορηγήσεως — Βρετανός πολίτης μη μητροπολιτικού εδάφους — Εσφαλμένη αιτιολογία — Εξωσυμβατική ευθύνη — Ηθική βλάβη)**

(96/C 133/47)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στην υπόθεση T-230/94, Frederick Farrugia, κάτοικος Αθηνών (Ελλάς), εκπροσωπούμενος από τον Λίνο Σιλιάνο, δικηγόρο Αθηνών, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Ana Maria Alves Vieira και, κατά την προφορική διαδικασία, Peter Oliver), που είχε ως αντικείμενο, αφενός, την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 26ης Απριλίου 1994, με την οποία απορρίφθηκε η υποψηφιότητα του προσφεύγοντος-ενάγοντος για τη χορήγηση υποτροφίας καταρτίσεως στον τομέα της έρευνας, και, αφετέρου, την αποκατάσταση της υλικής ζημίας και την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης τις οποίες ισχυρίζεται ότι υπέστη ο προσφεύγων-ενάγων από την απόφαση αυτή, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους H. Kirschner, Πρόεδρο, C. W. Bellamy και A. Καλογερόπουλο, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 21 Μαρτίου 1996 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής που περιέχεται στο έγγραφο της 26ης Απριλίου 1994.
2. Απορρίπτει το αίτημα επιδικάσεως αποζημιώσεως.
3. Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 101 της 22. 4. 1995.**ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ**

της 21ης Μαρτίου 1996

στην υπόθεση **T-376/94, Georgette Otten κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων**⁽¹⁾**(Υπάλληλοι — Επιτροπή αναπηρίας — Σύνθεση — Απόφαση περί συνταξιοδοτήσεως λόγω αναπηρίας)**

(96/C 133/48)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-376/94, Georgette Otten, πρώην υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενη από τον Jean-Noël Louis, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο την εταιρία Fiduciaire Myson sàrl, 1, rue Glesener, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Gianluigi Valsesia και Julian Curgall), που είχε ως αντικείμενο, αφενός, να ακυρωθεί η απόφαση της Επιτροπής της 13ης Ιανουαρίου 1994 περί χορηγήσεως στην προσφεύγουσα συντάξεως αναπηρίας καθοριζομένης σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 178 τρίτο εδάφιο του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και, αφετέρου, να υποχρεωθεί η Επιτροπή στην καταβολή συμβολικής αποζημιώσεως ενός Ecu για την ηθική βλάβη που ισχυρίζεται ότι υπέστη η προσφεύγουσα λόγω της προσβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους R. Schintgen, πρόεδρο, και R. Garcia-Valdecasas και J. Azizi, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 21 Μαρτίου 1996 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής της 13ης Ιανουαρίου 1994 περί χορηγήσεως στην προσφεύγουσα συντάξεως αναπηρίας.

2. Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.

3. Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

(1) ΕΕ αριθ. C 380 της 31. 12. 1994.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 21ης Μαρτίου 1996

στην υπόθεση **T-10/95: Akli Chehab κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων**⁽¹⁾**(Υπάλληλοι — Μόνιμη μερική αναπηρία — Αναγνώριση επιδεινώσεως)**

(96/C 133/49)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-10/95, Akli Chehab, συνταξιούχος υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Παρισιού, εκπροσωπούμενος από τον Jean-Noël Louis, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο την εταιρία Fiduciaire Myson Sàrl, 1, rue Glesener, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Ana Maria Alves Vieira και Julian Curgall), που είχε ως αντικείμενο, αφενός, να ακυρωθεί η απόφαση με την οποία η Επιτροπή αναγνώρισε την επιδείνωση της μόνιμης μερικής αναπηρίας του προσφεύγοντος μόνο κατά ποσοστό 3 % και, αφετέρου, να υποχρεωθεί η Επιτροπή να αποκαταστήσει την ηθική βλάβη που ισχυρίζεται ότι υπέστη ο προσφεύγων κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους H. Kirschner, πρόεδρο, και C. W. Bellamy και A. Καλογερόπουλο, δικαστές, γραμματέας: B. Pastor, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 21 Μαρτίου 1996 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής της 22ας Ιανουαρίου 1994 καθόσον περιορίζει σε 3 % το ποσοστό μόνιμης μερικής αναπηρίας του προσφεύγοντος.

2. Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.

3. Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 74 της 25. 3. 1995.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 28ης Μαρτίου 1996

στην υπόθεση T-40/95: V κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾*(Υπάλληλοι — Πειθαρχικό καθεστώς — Παύση — Αιτιολογία — Επιβαρυντικές περιστάσεις)*

(96/C 133/50)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-40/95, V, πρώην υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Arlon (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τους Jean-Noël Luis, Thierry Demasseure και Ariane Tornel, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της Fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: Ana Maria Alves Vieira), που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής, της 18ης Ιανουαρίου 1995, περί παύσεως του προσφεύγοντος χωρίς μείωση ή κατάργηση του δικαιώματός του συνταξιοδότησεως, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους R. Schintgen, πρόεδρο τμήματος, R. García-Valdecasas και J. Azizi, δικαστές, γραμματέας: L. Kintzelé-Prussen, εισηγήτρια σε γραφείο δικαστή, εξέδωσε στις 28 Μαρτίου 1996 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής, της 18ης Ιανουαρίου 1995, περί παύσεως του προσφεύγοντος.
2. Η Επιτροπή φέρει το σύνολο των δικαστικών εξόδων συμπεριλαμβανομένων και αυτών της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 87 της 8. 4. 1995.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 14ης Μαρτίου 1996

στην υπόθεση T-134/95: Dyson Magnetics Ltd και Review Magnetics (Macao) Ltd κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾*(Προσφυγή ακυρώσεως — Ανακοίνωση ενάρξεως διαδικασίας αντιντάμπινγκ — Απαράδεκτο)*

(96/C 133/51)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στην υπόθεση T-134/95, Dyson Magnetics Ltd, με έδρα το Reading (Ηνωμένο Βασίλειο), και Review Magnetics (Macao) Ltd, με έδρα το Μακάο, εκπροσωπούμενες από τους Mark Clough και Mark Brealey, barristers, ενεργούντες κατ' εντολή του δικηγορικού γραφείου Rosenblatt solicitors, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: Nicho-

las Khan), που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της ανακοινώσεως για την έναρξη διαδικασίας αντιντάμπινγκ όσον αφορά τις εισαγωγές ορισμένων μαγνητικών δίσκων (μικροδίσκων 3,5") καταγωγής Καναδά, Ινδονησίας, Μακάο και Ταϊλάνδης⁽²⁾, το Πρωτοδικείο (τρίτο πενταμελές τμήμα), συγκείμενο από τους C. P. Briët, Πρόεδρο, B. Vesterdorf, P. Lindh, A. Potocki και J. D. Cooke, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 14 Μαρτίου 1996 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.
2. Καταδικάζει τις ενάγουσες στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 229 της 2. 9. 1995.

⁽²⁾ ΕΕ αριθ. C 84 της 6. 4. 1995, σ. 4.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 11ης Μαρτίου 1996

στην υπόθεση T-195/95: Guérin automobiles κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾*(Ανταγωνισμός — Προσφυγή επί παραλείψεως και αγωγή αποζημιώσεως — Ένσταση απαραδέκτου)*

(96/C 133/52)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-195/95, Guérin automobiles, εταιρία γαλλικού δικαίου υπό εκκαθάριση, με έδρα το ALENÇON (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τον Jean-Claude Fourgoux, δικηγόρο Παρισιού και Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Pierrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Francisco Enrique González Díaz και Guy Charrier), που είχε ως αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι η Επιτροπή παρέλειψε να κοινοποιήσει τις αιτιάσεις κατά της Nissan France SA και, επικουρικός, να επιδικαστεί αποζημίωση, το Πρωτοδικείο (δεύτερο πενταμελές τμήμα), συγκείμενο από τους H. Kirschner, Πρόεδρο, B. Vesterdorf, C. W. Bellamy, A. Καλογερόπουλο και A. Potocki, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 11 Μαρτίου 1996 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει ως απαράδεκτη την προσφυγή με την οποία ζητείται να διαπιστωθεί παράλειψη της Επιτροπής.
2. Όσον αφορά την αγωγή αποζημιώσεως, η ένσταση απαραδέκτου της εναγομένης θα συνεξεταστεί με την ουσία της αγωγής.
3. Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 333 της 9. 12. 1995.

Προσφυγή της Sveriges Betodlares Centralförening και του Henrikson κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 16 Ιανουαρίου 1996

(Υπόθεση T-5/96)

(96/C 133/53)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Η Sveriges Betodlares Centralförening και ο Henrikson, εκπροσωπούμενοι από τους δικηγόρους Otfried Lieberknecht, Michael Schütte και Wolfgang Kirchhoff, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της δικηγορικής εταιρείας Bonn & Schmitt Avenue Guillaume 62, άσκησαν στις 16 Ιανουαρίου 1996 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση που περιλαμβάνεται στο έγγραφο της Επιτροπής με ημερομηνία 17 Οκτωβρίου 1995/VI/040143 [παραπομπή D(95) VI/1242/95], κατά το μέτρο που με αυτήν προβλήθηκε άρνηση καθορισμού, για την περίοδο εμπορίας 1994/1995, της ειδικής γεωργικής ισοτιμίας των ελαχίστων τιμών των ζαχαροτεύτων και ως προς τη Σουηδία, για την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου 1995 (δηλαδή την ημερομηνία κατά την οποία ετέθη σε ισχύ η πράξη προσχωρήσεως) μέχρι και την 30ή Ιουνίου 1995 (λήξη της περιόδου εμπορίας σακχάρους 1994/1995),
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι προσφεύγοντες, η Ένωση των σουηδών παραγωγών ζαχαροτεύτων και ο Henrikson, ένας ιδιώτης Σουηδός παραγωγός ζαχαροτεύτων, ζητούν τον καθορισμό της ειδικής γεωργικής ισοτιμίας, πράγμα που η Επιτροπή τους αρνήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 1734/95. Η άρνηση αυτή επιβεβαιώθηκε και επαναλήφθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση.

Στις 16 Οκτωβρίου 1995, οι προσφεύγοντες άσκησαν προσφυγή ακυρώσεως, στο πλαίσιο της υποθέσεως T-197/95, κατά του προμνημονευθέντος κανονισμού για τον λόγο ότι με τον εν λόγω κανονισμό προβλήθηκε ρητή άρνηση καθορισμού της ειδικής γεωργικής ισοτιμίας για τις σουηδικές κορόνες και, κατ' αυτόν τον τρόπο, ο εν λόγω κανονισμός περιλαμβάνει, από την άποψη αυτή, απόφαση κατά της οποίας είναι δυνατό να ασκηθεί προσφυγή ακυρώσεως. Καθώς δεν ήταν δυνατό να αποκλεισθεί τελείως το ενδεχόμενο ότι ο μη καθορισμός της ειδικής ισοτιμίας για τη Σουηδία με τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 1734/95 μπορούσε να μη θεωρηθεί ως «παράλειψη ενεργείας» εκ μέρους της Επιτροπής, όπου τυγχάνουν εφαρμογής οι κανόνες του άρθρου 175 της συνθήκης, η προσφεύγουσα Sveriges Betodlares Centralförening υπέβαλε, στις 4 Οκτωβρίου 1995, ρητή αίτηση για την ειδική γεωργική ισοτιμία για τη Σουηδία όσον αφορά το έτος εμπορίας σακχάρους 1994/95. Αποτέλεσμα της αιτήσεως αυτής ήταν η έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

Οι προσφεύγοντες υπογραμμίζουν ότι η προσφυγή τους ακυρώσεως έχει ασκηθεί ως δικονομική εγγύηση. Με αυτήν δεν επιδιώκεται σκοπός διαφορετικός από αυτόν που επιδιώκεται στην υπόθεση T-197/95 ούτε αυτή στηρίζεται σε διαφορετικούς λόγους.

Προσφυγή του Benjamin Laurence Lay κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 26 Ιανουαρίου 1996

(Υπόθεση T-10/96)

(96/C 133/54)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Ο Benjamin Laurence Lay, εκπροσωπούμενος από τους Alan Maclean και Joanne Keddie, Dawson & Co., 2 New Square, Lincoln's Inn, Λονδίνο WC2A 3RZ, Αγγλία, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 26 Ιανουαρίου 1996, αγωγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο ενάγων ζητεί από το Πρωτοδικείο,

- να υποχρεώσει το Συμβούλιο και/ή την Επιτροπή στην καταβολή αποζημιώσεως σύμφωνα με την έκθεση DR Gasson που περιλαμβάνεται στο δικόγραφο της αγωγής και
- να καταδικάσει το Συμβούλιο και/ή την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Ο ενάγων επικρίνει τα ανωτέρω κοινοτικά όργανα για τις επιζήμιες συνέπειες που υπέστη από το γεγονός ότι, αντίθετα με ό,τι συνέβη με τους παραγωγούς SLOM I και II, αυτός, ως γαλακτοπαραγωγός SLOM III, δεν αποζημιώθηκε για τη μη ύπαρξη ποσοστώσεως πριν από την εισαγωγή της ποσοστώσεως SLOM.

Σε συμμόρφωση προς την απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση C-81/91, Twijnstra, το Συμβούλιο εξέδωσε, στις 19 Ιουλίου 1993, τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 2055/93, βάσει του οποίου χορηγήθηκε τελικώς στον ενάγοντα, τον Δεκέμβριο του 1993, η ποσοστωση SLOM III. Όμως, η χορήγηση αυτή δεν είχε αναδρομική ισχύ και η τελικώς ληφθείσα ποσοστωση ουδόλως τον αποζημιώνει για τις δυσχέρειες που αντιμετώπισε μεταξύ 1985 και 1993 λόγω του ότι δεν του είχε χορηγηθεί καμιά ποσόστωση, πράγμα που σημαίνει ότι ο ενάγων υποχρεώθηκε να προβεί στη μίσθωση ποσοστώσεως.

Σύμφωνα με τον ενάγοντα, η μη αποζημίωση των παραγωγών SLOM III για τη μη χορήγηση ποσοστώσεως που να τους επιτρέπει να ασχοληθούν με την παραγωγή γάλακτος ύστερα από τη λήξη της περιόδου μη εμπορίας, είναι δυσανάλογη προς τον επιδιωκόμενο από το σύστημα μη εμπορίας σκοπό. Αφού σταμάτησε η παραγωγή γάλακτος για την καθορισθεί-

σα περιορισμένη περίοδο, η ύπαρξη αυτού του περιορισμένου συστήματος μη εμπορίας δεν θα πρέπει να επηρεάζει δυσμενώς τη δυνατότητα που έχει ο προς ον η μερική μεταβίβαση γης να παράγει επ' αυτής τη δέουσα ποσότητα γάλακτος μέχρι δέκα έτη από την εκπνοή της περιόδου αυτής.

Οι παραγωγοί SLOM III αποτελούν μια σαφώς προσδιορισμένη ομάδα. Όπως ακριβώς η κοινοτική νομοθεσία είχε αναγνωρίσει ότι πρέπει οι παραγωγοί οι οποίοι διατήρησαν ολόκληρες τις γεωργικές τους επιχειρήσεις καθόλη τη διάρκεια της περιόδου ισχύος των συστημάτων μη εμπορίας να τυγχάνουν διαφορετικής μεταχειρίσεως σε σχέση με αυτούς οι οποίοι μεταβίβασαν ένα μέρος αυτής, ώστε οι δύο αυτές κατηγορίες να αντιμετωπίζονται, για τον σκοπό της χορηγήσεως ποσοτώσεως SLOM, ως δύο χωριστές ομάδες, οι κοινοτικές αρχές πρέπει να γνωρίζουν ότι γι' αυτήν την ομάδα των μερικώς μεταβιβασάντων υφίσταται η αντίστοιχη χωριστή και διακρινόμενη ομάδα «αυτών προς ους έγινε η μερική μεταβίβαση».

Τέλος, ο ενάγων διατείνεται ότι η δικαιολογημένη του εμπιστοσύνη σχετικά με το γεγονός ότι θα μπορούσε να επαναρχίσει την παραγωγή γάλακτος μετά το πέρας ισχύος του συστήματος μη εμπορίας προς το οποίο είχε συμφωνήσει να συμμορφωθεί, διεψεύστη από την εκ μέρους του Συμβουλίου και της Επιτροπής παράλειψη να εισαγάγουν, μέχρι το 1993, την ποσότωση SLOM III.

Αγωγή των Donald George Gage και David John Gage κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 26 Ιανουαρίου 1996

(Υπόθεση T-11/96)

(96/C 133/55)

(Γλώσσα της διαδικασίας: η αγγλική)

Οι Donald George Gage και David John Gage, εκπροσωπούμενοι από τους Alan Maclean και Joanne Keddie, Dawson & Co, 2 New Square, Lincoln's Inn, London WC2A 3RZ, Αγγλία, άσκησαν, στις 26 Ιανουαρίου 1996, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αγωγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι ενάγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να υποχρεώσει το Συμβούλιο και/ή την Επιτροπή στην καταβολή αποζημιώσεως σύμφωνα με την έκθεση του D. R. Gasson που περιλαμβάνεται στο δικόγραφο της αγωγής,
- να καταδικάσει το Συμβούλιο και/ή την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα είναι όμοια προς αυτά της υποθέσεως T-10/96 Benjamin Laurence Lay.

Προσφυγή των John Carvel και Guardian Newspapers Limited κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως που ασκήθηκε στις 6 Φεβρουαρίου 1996

(Υπόθεση T-19/96)

(96/C 133/56)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Οι John Carvel και Guardian Newspapers Limited, εκπροσωπούμενοι από τους Onno W. Brouwer και Frédéric P. Louis, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο Marc Loesch, 11, rue Goethe, άσκησαν στις 6 Φεβρουαρίου 1996 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση του Συμβουλίου με την οποία το καθού δεν επέτρεψε την πρόσβαση στο κείμενο των αποφάσεων του Συμβουλίου των υπουργών Δικαιοσύνης και Εσωτερικών της 29ης και 30ής Νοεμβρίου 1993,
- να καταδικάσει το Συμβούλιο στην καταβολή των δικαστικών εξόδων των προσφευγόντων κατά το άρθρο 87 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι ίδιοι προσφεύγοντες της υποθέσεως T-194/94, η οποία περατώθηκε με την έκδοση αποφάσεως στις 19 Οκτωβρίου 1995, προσβάλλουν την απόφαση του Συμβουλίου που περιέχεται στο έγγραφο της 27ης Νοεμβρίου 1995 και με την οποία το καθού αρνήθηκε να τους διαβιβάσει το κείμενο των αποφάσεων που έλαβε το Συμβούλιο των υπουργών Δικαιοσύνης και Εσωτερικών της 29ης και 30ής Νοεμβρίου 1993.

Με την προμνησθείσα απόφαση, το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε ότι το καθού, αρνούμενο να διαβιβάσει στους προσφεύγοντες έγγραφα σχετικά με το Συμβούλιο των υπουργών Δικαιοσύνης και Εσωτερικών, καθώς και έγγραφα σχετικά με ένα Συμβούλιο των υπουργών Γεωργίας, παρέλειψε να σταθμίσει το συμφέρον που ενδεχομένως ενείχε η διατήρηση του απορρήτου των εν λόγω εγγράφων, για τη διασφάλιση του απορρήτου των διασκέψεών του, με το συμφέρον των προσφευγόντων να λάβουν γνώση των εγγράφων αυτών. Η προσβαλλόμενη εν προκειμένω απόφαση ελήφθη προς εκτέλεση της ανωτέρω αποφάσεως του Πρωτοδικείου.

Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν, πρώτον, ότι η απόφαση που περιέχεται στο από 27 Νοεμβρίου 1995 έγγραφο του Συμβουλίου συνιστά παράβαση της αποφάσεως 93/731/EK του Συμβουλίου, καθόσον το καθού όργανο, αντίθετα προς το γράμμα της αποφάσεως αυτής, η οποία θεσπίζει τους κανόνες προσβάσεως στα έγγραφα, απέστειλε στους προσφεύγοντες ανακοίνωση τύπου περιέχουσα κατάλογο των αποφάσεων που ελήφθησαν κατά τη συνεδρίαση του Συμβουλίου Δικαιοσύνης και Εσωτερικών της 29ης και 30ής Νοεμβρίου 1993, αντί να τους διαβιβάσει το πλήρες κείμενο των εγγράφων που είχαν ζητήσει.

Ως δεύτερο λόγο ακυρώσεως, οι προσφεύγοντες προσβάλλουν το ότι το Συμβούλιο ουδόλως αιτιολόγησε την απόφασή του, παραβαίνοντας έτσι το άρθρο 7 παράγραφος 3 της αποφά-

σεως 93/731/EK του Συμβουλίου καθώς και το άρθρο 190 της συνθήκης ΕΚ.

Προσφυγή του Antonio Giannini κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 21 Φεβρουαρίου 1996

(Υπόθεση T-21/96)

(96/C 133/57)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Antonio Giannini, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τους Marc Dallemagne και Carlo Locchi, δικηγόρους Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Jeannot Biver, côte d'Eich, 7, άσκησε στις 21 Φεβρουαρίου 1996 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής περί απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για τη θέση COM/151/94, απόφαση η οποία κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα στις 28 Απριλίου 1995,
- να ακυρώσει την απόφαση της καθής περί διορισμού, κατόπιν της δημοσίευσής της ανακοινώσεως κενής θέσεως COM/151/94, άλλου υποψηφίου στη θέση του προϊσταμένου της διοικητικής μονάδας «Διαπραγματεύσεις και διαχείριση των συμφωνιών για τα κλωστούφαντουργικά υποδήματα· διάφορα» (ΓΔ Ι/Δ/1) με τον βαθμό Α 3, απόφαση της οποίας ο προσφεύγων έλαβε γνώση στις 3 Μαΐου 1995,
- να ακυρώσει την απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως την οποία υπέβαλε ο προσφεύγων στις 25 Ιουλίου 1995, απόφαση της οποίας ο προσφεύγων έλαβε γνώση στις 23 Νοεμβρίου 1995,
- να υποχρεώσει την καθής να καταβάλει στον προσφεύγοντα 5 000 Ecu, επιφυλασσομένου του δικαιώματός του να αυξήσει ή να μειώσει το ποσό του αιτήματος κατά τη διάρκεια της δίκης, προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης την οποία υπέστη ο προσφεύγων,
- να υποχρεώσει την καθής να καταβάλει στον προσφεύγοντα 15 000 Ecu, επιφυλασσομένου του δικαιώματός του να αυξήσει ή να μειώσει το ποσό του αιτήματος κατά τη διάρκεια της δίκης, προς αποκατάσταση της οικονομικής ζημίας την οποία υπέστη ο προσφεύγων,
- να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων, υπάλληλος του βαθμού Α 4 της Επιτροπής, βάλλει κατά της απορρίψεως της υποψηφιότητάς του για τη θέση του προϊσταμένου της διοικητικής μονάδας «Διαπραγματεύσεις και διαχείριση των συμφωνιών για τα κλωστούφαντουργικά υποδήματα· διάφορα» (ΓΔ Ι/Δ/1), βαθμού Α 3, ενόψει ιδίως της ανακοινώσεως κενής θέσεως βάσει της οποίας πληρώθηκε η εν λόγω θέση.

Υποστηρίζει, πρώτον, ότι, δεδομένου ότι αντ' αυτού προκρίθηκε άλλος υποψήφιος ο οποίος δεν πληρούσε τις ελάχιστες προϋποθέσεις ειδικών γνώσεων και επαγγελματικής πείρας, κατά παράβαση του άρθρου 7 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως (ΚΥΚ), ο επίδικος διορισμός δεν ανταποκρίνεται στο συμφέρον της υπηρεσίας. Κατά συνέπεια, ο διορισμός αυτός πραγματοποιήθηκε αναγκαστικά κατά κατάχρηση εξουσίας.

Εξάλλου, στοιχειοθετείται παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, συνιστάμενη στο ότι, αντίθετα προς την τρέχουσα πρακτική της Επιτροπής στο θέμα αυτό, η περιγραφή της προς πλήρωση θέσεως εμφάνισε μια σημαντική ανωμαλία, καθόσον, αντίθετα από τις συνήθεις περιγραφές όλων σχεδόν των θέσεων που προκηρύσσονται από την Επιτροπή, δεν περιείχε καμία μνεία των συναφών καθηκόντων ούτε των προσόντων που απαιτούνται από πλευράς γνώσεων και επαγγελματικής πείρας σε σχέση προς τα καθήκοντα αυτά. Συνεπώς, στη συγκεκριμένη περίπτωση, η συμπεριφορά της Επιτροπής δεν συμβιβάζεται ούτε με τον σκοπό της ανακοινώσεως κενής θέσεως, ο οποίος συνίσταται στην λεπτομερή ενημέρωση των ενδιαφερομένων όσον αφορά τις προϋποθέσεις υποβολής υποψηφιότητας για την εν λόγω θέση, ούτε με την αρχή σύμφωνα με την οποία ο υπάλληλος πρέπει να μπορεί να βασίζεται στη σταθερή πρακτική της διοικητικής αρχής.

Τέλος, ο προσφεύγων επικαλείται την ύπαρξη, εν προκειμένω, πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως, θεμελιούμενη στην παράβαση των άρθρων 4, 29 παράγραφος 1 και 45 του ΚΥΚ, καθώς και της ίδιας της ανακοινώσεως κενής θέσεως. Συγκεκριμένα, από την εξέταση των προσόντων του τελικώς προκρίθεντος υποψηφίου προκύπτει ότι η υποψηφιότητά του δεν πληρούσε τις ελάχιστες απαιτήσεις της ανακοινώσεως κενής θέσεως ως προς τα απαιτούμενα προσόντα. Το εν λόγω άτομο δεν έχει καμία πείρα στη διαπραγμάτευση ή στη διαχείριση διεθνών συμφωνιών στον τομέα των κλωστούφαντουργικών προϊόντων, ούτε διαθέτει τις απαραίτητες γνώσεις για την εκτέλεση των καθηκόντων που ανατίθενται στη διοικητική αυτή μονάδα. Συνεπώς, η ΑΔΑ υπερέβη το πλαίσιο που καθορίζεται από την εν λόγω ανακοίνωση κενής θέσεως.

Προσφυγή της Elsa De Persio κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 27 Φεβρουαρίου 1996

(Υπόθεση T-23/96)

(96/C 133/58)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η Elsa De Persio, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενη από τους Giovanni Petroni και Franco Giampietro, δικηγόρους Ρώμης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Gilles Bounéou, 15, avenue du Bois, άσκησε στις 27 Φεβρουαρίου 1996 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο,

- να αναγνωρίσει το παράνομο της αφαιρέσεως των καθηκόντων που της είχαν ανατεθεί, καθώς και το παράνομο

των πιέσεων και των εκφοβισμών που αποσκοπούσαν στην απομάκρυνσή της από τη θέση βαθμού Α που κατείχε στην Υπηρεσία Επισήμων Εκδόσεων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΥΕΕΕΚ),

- να αναγνωρίζει το παράνομο και να ακυρώσει την απόφαση αριθ. 010466 της 22ας Δεκεμβρίου 1995, που φέρει την υπογραφή του γενικού διευθυντή Προσωπικού και Διοικήσεως και με την οποία η προσφεύγουσα μετατέθηκε από την ΥΕΕΕΚ στη Μεταφραστική Υπηρεσία της Επιτροπής από 16ης Ιανουαρίου 1996,
- να αναγνωρίζει το παράνομο, λόγω πλήρους ελλείψεως αιτιολογίας, της σιωπηρής απορριπτικής απόφασης της διοικήσεως όσον αφορά τη διοικητική ένσταση αριθ. 689/95 της προσφεύγουσας,
- να αναγνωρίζει το παράνομο και να ακυρώσει την ρητή απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως αριθ. R 689/95, η οποία κοινοποιήθηκε καθυστερημένα στην προσφεύγουσα στις 18 Ιανουαρίου 1996 με επίδοση του υπηρεσιακού σημειώματος αριθ. 010299 της 21ης Δεκεμβρίου 1995, το οποίο φέρει την υπογραφή του γενικού διευθυντή Προσωπικού·
- να αναγνωρίζει ότι η απόφαση της Επιτροπής της 4ης Φεβρουαρίου 1994, η οποία δημοσιεύθηκε στις «Διοικητικές πληροφορίες», «Ειδικό τεύχος», της 11ης Φεβρουαρίου 1994 για τη γαλλική γλώσσα και της 15ης Απριλίου 1994 για τις άλλες γλώσσες, δεν αποτελεί θέσπιση των τυχόν απαραίτητων γενικών εκτελεστικών διατάξεων που προβλέπονται από το άρθρο 11 παράγραφος 4 του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) αριθ. 3947/92 και, εν πάση περιπτώσει, να κρίνει ότι η απόφαση αυτή δεν είναι αντιτάξιμη στην προσφεύγουσα,
- να αναγνωρίζει ότι η προσφεύγουσα είναι υπάλληλος της κατηγορίας Α με τον βαθμό Α 5 από 1ης Ιανουαρίου 1993, ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 3947/92,
- να επαναφέρει οριστικά την προσφεύγουσα στα καθήκοντά της στην ΥΕΕΕΚ, όπως αυτά προκύπτουν από την έκθεση βαθμολογίας για την περίοδο από 1. 10. 1992 έως 30. 6. 1993,
- να εξετάσει τη νομιμότητα του άρθρου 45 παράγραφοι 2, 3 και 4 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΚΥΚ), υπό το φως των γενικών αρχών του δικαίου που αναγνωρίζει το άρθρο ΣΤ παράγραφος 2 της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση,
- να καταδικάσει την καθής στην ικανοποίηση της ηθικής βλάβης και στην αποκατάσταση της υλικής ζημίας που υπέστη η προσφεύγουσα από την παράνομη συμπεριφορά της διοικήσεως,
- να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των εξόδων της δίκης καθώς και στο σύνολο των εξόδων στα οποία υπεβλήθη η προσφεύγουσα, ειδικότερα δε στα έξοδα ταξιδιού και διαμονής και στις αμοιβές δικηγόρων, καθώς και στα έξοδα διορισμού αντικλήτου, κατ' εφαρμογήν του κανονισμού διαδικασίας.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα, μόνιμη υπάλληλος της Επιτροπής, η οποία αρχικά προσλήφθηκε στην κατηγορία LA και τέθηκε στη διάθεση της Υπηρεσίας Επισήμων Εκδόσεων της Κοινότητας (ΥΕΕΕΚ) ως υπεύθυνη του συστήματος Celex για την ιταλική γλώσσα, όπου ήταν επιφορτισμένη με καθήκοντα της κατηγορίας A, βάλλει κατά της αποφάσεως του διευθυντή της ΥΕΕΕΚ με την οποία η προσφεύγουσα μετατέθηκε εκ νέου στη διεύθυνση μεταφράσεως.

Υπενθυμίζεται συναφώς ότι, από την ημερομηνία της τοποθέτησής της στην ΥΕΕΕΚ, η προσφεύγουσα ασκούσε στην πραγματικότητα καθήκοντα υπευθύνου της μεθοδολογίας τροφοδοτήσεως του συστήματος Celex και, τουλάχιστον σε ένα πρώτο διάστημα, υπήρξε επίσης μέλος της διοργανικής ομάδας Celex. Ωστόσο, η διοίκηση ουδέποτε προέβη στον καθορισμό του χρόνου ενάρξεως της αρχαιότητας της προσφεύγουσας στον βαθμό Α 5, εξαρτώντας στην πράξη την τακτοποίηση της διοικητικής καταστάσεώς της από την αποδοχή της μεταθέσεώς της στο Λουξεμβούργο.

Η προσφεύγουσα επικαλείται, πρώτον, παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και παράβαση του καθήκοντος αρωγής που υπέχει η διοίκηση, καθόσον η αδράνεια της ΑΔΑ επέτρεψε στην ΥΕΕΕΚ να την απομακρύνει στην πράξη από τα καθήκοντά της, ενώ θα ήταν προς το συμφέρον της υπηρεσίας να επιτραπεί στην προσφεύγουσα να εξακολουθήσει να ασκεί τα εν λόγω καθήκοντά της.

Η προσφεύγουσα επικαλείται επίσης τον προδήλως παράλογο χαρακτήρα και την ανεπαρκή και πεπλανημένη αιτιολογία της αποφάσεως αριθ. 010466/95 του γενικού διευθυντή Προσωπικού. Επιπλέον, η εν λόγω απόφαση, καίτοι ελήφθη από την αρμόδια ΑΔΑ, εντούτοις, κατά την προσφεύγουσα, ελήφθη κατά κατάχρηση εξουσίας, καθόσον αποσκοπούσε στο να απομακρύνει στην πράξη την προσφεύγουσα από τα καθήκοντά της και από τη θέση Α την οποία κατείχε στο προσωπικό της ΥΕΕΕΚ.

Εξάλλου, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως κριτήριο μεταθέσεως το κριτήριο ότι η παρέκκλιση που προβλέπει το άρθρο 11 του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 3947/92 έχει εφαρμογή μόνο στις κενές θέσεις που προκηρύχθηκαν εκ νέου μετά τη θέσπιση των γενικών εκτελεστικών διατάξεων της 4ης Φεβρουαρίου 1994. Οι διατάξεις αυτές ουδόλως αφορούν την περίπτωση της μεταθέσεως στις υπηρεσίες Celex και Eurobases. Εκδόθηκαν στην πραγματικότητα ένα έτος αργότερα, υπό περιστάσεις τελείως διαφορετικές, προκειμένου να αντιμετωπισθούν διάφορες ανάγκες σε προσωπικό όσον αφορά μεμονωμένες θέσεις και όχι για τις ανάγκες στελεχώσεως ολοκλήρων των δύο αυτών υπηρεσιών.

Τέλος, η προσφεύγουσα επικαλείται το παράνομο του άρθρου 45 παράγραφοι 2, 3 και 4 του ΚΥΚ ενόψει των γενικών αρχών του δικαίου.

Προσφυγή του U κατά του Ευρωπαϊκού Κέντρου για την Ανάπτυξη της Επαγγελματικής Κατάρτισης που ασκήθηκε στις 27 Φεβρουαρίου 1996

(Υπόθεση T-24/96)

(96/C 133/59)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Ο U, εκπροσωπούμενος από τον Frank Montag, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Aloyse May, 31, Grand-Rue, άσκησε προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 27 Φεβρουαρίου 1996 κατά του Ευρωπαϊκού Κέντρου για την Ανάπτυξη της Επαγγελματικής Κατάρτισης.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση του διευθυντή του Κέντρου της 8ης Φεβρουαρίου 1996,
- να καταδικάσει το Κέντρο στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων εργάζεται από το 1993 στο Ευρωπαϊκό Κέντρο για την Ανάπτυξη της Επαγγελματικής Κατάρτισης. Η εργασιακή του σχέση διεπόταν αρχικά από σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου που είχε συναφθεί στις 12 Νοεμβρίου 1993 και προέβλεπε ως τόπο υπηρεσίας το Βερολίνο, που ήταν τότε η έδρα του Κέντρου.

Στις 16 Μαΐου 1994, το Συμβούλιο εξέδωσε, κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής, τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 1131/94, που τροποποιεί τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 337/75 περί δημιουργίας Ευρωπαϊκού Κέντρου για την Ανάπτυξη της Επαγγελματικής Κατάρτισης και προβλέπει ότι έδρα του Κέντρου καθίσταται η Θεσσαλονίκη. Στην τελευταία αιτιολογική σκέψη του κανονισμού αυτού αναφέρεται «(το Συμβούλιο) θα πρέπει να αποφασίσει αργότερα για τις πλευρές της πρότασης που αφορούν το προσωπικό του Κέντρου: (...) ο παρών κανονισμός δεν προδικάζει την κατάσταση του προσωπικού του Κέντρου».

Στις 23 Ιανουαρίου 1995, ο διευθυντής του Κέντρου συνήψε με τους εκπροσώπους του προσωπικού μια συμφωνία-πλαίσιο σχετικά με ορισμένα μέτρα κοινωνικής φύσεως αφορώντα την εν λόγω μεταφορά της έδρας. Αυτή η συμφωνία-πλαίσιο προέβλεπε, μεταξύ άλλων, τη διεξαγωγή διαδικασιών με σκοπό να αποκτήσουν οι υπάλληλοι του Κέντρου την ιδιότητα του μονίμου κοινοτικού υπαλλήλου. Σύμφωνα με όσα εκθέτει ο προσφεύγων, όταν άρχισε να ισχύει για τους υπαλλήλους του Κέντρου η ρύθμιση που προβλέπεται για τους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ο ίδιος μετέσχε σε εσωτερικό διαγωνισμό και διορίστηκε από 1ης Ιανουαρίου 1996 μόνιμος υπάλληλος. Εξάλλου, η συμφωνία-πλαίσιο προέβλεπε μέτρα για όσους «δεν μπορούσαν να εγκαταλείψουν το Βερολίνο» (σημείο 4.3). Τα άτομα τα οποία αφορά το σημείο αυτό και τα οποία πληρούν τις σχετικές προϋποθέσεις μπορούν να ζητήσουν να αποσπασθούν αλλού ή να ληφθεί άλλο ανάλογο μέτρο για χρονικό διάστημα υπολογιζόμενο με βάση την υπηρεσία στο Κέντρο: για κάθε πλήρως ή εν μέρει διανυθέν έτος υπηρεσίας, υπολογίζεται ένας μήνας, με ελάχιστο όριο αποσπάσεως τους έξι μήνες. Αν στο τέλος αυτού του χρονικού διαστήματος δεν έχουν αλλάξει οι λόγοι για τους οποίους έγινε η απόσπαση, η απόσπαση αυτή μπορεί να παραταθεί. Ο διευθυντής έχει την

υποχρέωση να βρίσκει, προς το συμφέρον του προσωπικού και του Κέντρου, τις ενδεδειγμένες λύσεις ώστε να ανταποκρίνεται προς το καθήκον του ως εργοδότη.

Με βάση μια γενική απόφαση του διευθυντή του Κέντρου της 7ης Ιουλίου 1995, η οποία αναφερόταν ρητά μεταξύ άλλων στη συμφωνία-πλαίσιο, ο προσφεύγων επρόκειτο να μεταταχθεί για έξι μήνες σε κοινοτικό οργανισμό στο Βερολίνο ή να τεθεί στη διάθεση κάποιου μη κοινοτικού οργανισμού στο Βερολίνο. Με ατομική απόφαση της 31ης Ιουλίου 1995 ο διευθυντής του Κέντρου όρισε ότι ο προσφεύγων έπρεπε να συνεχίσει την εργασία του στην αντιπροσωπεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στο Βερολίνο. Κατ' εφαρμογή της αποφάσεως αυτής ο προσφεύγων εργάζεται από 1ης Σεπτεμβρίου 1995 στην αντιπροσωπεία της Επιτροπής στο Βερολίνο.

Στις 31 Ιανουαρίου 1996, ο προσφεύγων ζήτησε την παράταση της αποσπάσεώς του στη θέση αυτή. Με έγγραφο της 12ης Φεβρουαρίου 1996 ο διευθυντής του Κέντρου ανακοίνωσε στον προσφεύγοντα την από 8 Φεβρουαρίου 1996 απόφασή του να τον θέσει από 1ης Μαρτίου 1996 στην υπηρεσία του Κέντρου στη Θεσσαλονίκη. Στο σχετικό έγγραφο αναφερόταν ότι η άρνηση του προσφεύγοντος να μεταβεί εκεί την καθορισθείσα ημερομηνία θα εθεωρείτο ως παραίτηση.

Ο προσφεύγων εκθέτει ότι με την προσβαλλόμενη απόφαση το καθού, αφενός, αρνήθηκε να παρατείνει την υπηρεσία του στο Βερολίνο και, αφετέρου, όρισε ως νέο τόπο υπηρεσίας του τη Θεσσαλονίκη. Και τα δύο αυτά μέτρα είναι παράνομα, καθόσον στερούνται επαρκούς αιτιολογίας, προσβάλλουν τα δικαιώματά του και είναι ασυμβίβαστα προς την αρχή της αυτοδυσμενέως της διοικήσεως και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, καθώς και προς την γενική υποχρέωση αρωγής που υπέχει ο εργοδότης. Όσον αφορά τη μεταβολή του τόπου υπηρεσίας, ο προσφεύγων διατείνεται ότι το καθού παρέβη την υποχρέωση αρωγής που υπέχει, τάσσοντας μια υπέρμετρα μικρή προθεσμία, και ότι η ενέργεια αυτή έγινε για να υποχρεώσει τον προσφεύγοντα να παραιτηθεί, οπότε δεν στηρίζεται σε αντικειμενικώς ορθή άσκηση διακριτικής ευχέρειας.

Προσφυγή του Orlando Lopes κατά του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 6 Μαρτίου 1996

(Υπόθεση T-26/96)

(96/C 133/60)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Orlando Lopes, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενος από τον Marc Kleyr, δικηγόρο Λουξεμβούργου, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το γραφείο του τελευταίου, 17, rue Louigny, άσκησε στις 6 Μαρτίου 1996 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της αρμόδιας επί των διοικητικών ενστάσεων επιτροπής του Δικαστηρίου, η οποία κοινοποιήθηκε στις 31 Ιανουαρίου 1996 και με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση που είχε υποβάλει ο προσφεύγων στις 3 Οκτωβρίου 1995,

- να ακυρώσει τη «γνωμοδότηση» του προϊσταμένου του πορτογαλικού μεταφραστικού τμήματος της 21ης Ιανουαρίου 1994, η οποία περιέχεται στο παράρτημα 2 των απαντήσεων της διοικήσεως του Δικαστηρίου στις ερωτήσεις τις οποίες έθεσε στους διαδίκους το Πρωτοδικείο στο πλαίσιο των συνεκδικασθεισών υποθέσεων T-547/93 και T-280/94, Orlando Lopes κατά Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,
- να ακυρώσει το έγγραφο που τιτλοφορείται «Ανάλυση του δείγματος I» και το οποίο περιλαμβάνεται στο παράρτημα 1 των από 29 Ιουνίου 1995 απαντήσεων της διοικήσεως του Δικαστηρίου στις ερωτήσεις που έθεσε το Πρωτοδικείο στο πλαίσιο των συνεκδικασθεισών υποθέσεων T-547/93 και 280/94,
- να ακυρώσει την απόφαση να μη δοθεί συνέχεια στην αίτηση που υποβλήθηκε στις 7 Ιουλίου 1995 και με την οποία ζητήθηκε να τεθεί τέρμα στις καταχρήσεις εξουσίας εκ μέρους του προϊσταμένου και των αναθεωρητών του πορτογαλικού μεταφραστικού τμήματος έναντι του προσφεύγοντος, απόφαση η οποία κοινοποιήθηκε με υπόμνημα του Γραμματέα του Δικαστηρίου της 21ης Ιουλίου 1995,
- να επιδικάσει στον προσφεύγοντα αποζημίωση ύψους τουλάχιστον 20 000 000 βελγικών φράγκων (FB) προς αποκατάσταση της υλικής ζημίας και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστη η προσφεύγουσα από τη συμπεριφορά των υπαλλήλων του Δικαστηρίου,
- να καταδικάσει το καθού στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων υποστηρίζει, πρώτον, ότι η απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής του ενστάσεως ελήφθη κατά πρόδηλη παράβαση του άρθρου 24 πρώτο εδάφιο του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων (ΚΥΚ), δεδομένου ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις είναι ικανές να θίξουν την υπόληψη και την επαγγελματική αξιοπιστία του και δεδομένου ότι η διοίκηση του καθού οργάνου παρέλειψε να λάβει όλα τα πρόσφορα μέτρα προκειμένου να εξακριβώσει κατά πόσον ήσαν βάσιμες οι σοβαρές κατηγορίες τις οποίες ο ίδιος αμφισβητεί.

Όσον αφορά τις αξιολογικές κρίσεις που περιέχονται στο έγγραφο της 21ης Ιανουαρίου 1994, ο προσφεύγων υπογραμμίζει ότι οι κρίσεις αυτές δεν περιλαμβάνονται στις εκθέσεις που έχουν συνταχθεί γι' αυτόν και δεν του κοινοποιήθηκαν, γεγονός που τον εμπόδισε να ασκήσει το δικαίωμά του να διατυπώσει τις απόψεις του εγκαίρως, όπως απαιτείται από τα άρθρα 26 και 43 του ΚΥΚ. Προσθέτει ότι από το κείμενο των κρίσεων αυτών δεν μπορεί να διαπιστωθεί αν αυτές είναι ή όχι βάσιμες, πράγμα το οποίο συνιστά παράβαση του άρθρου 25 του ΚΥΚ.

Όσον αφορά το δεύτερο προσβαλλόμενο έγγραφο, ο προσφεύγων θεωρεί ότι δεν αποτελεί αμερόληπτη και αντικειμενική ανάλυση της εργασίας του και αμφισβητεί το βάσιμο των κρίσεων που εκφράζονται στο έγγραφο αυτό. Παρατηρεί, εξάλλου, ότι το έγγραφο αυτό περιέχει αξιολογικές κρίσεις όσον αφορά τη συμπεριφορά του, οι οποίες διατυπώθηκαν κατά παραβίαση της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και της αρχής της μη αναδρομικότητας και οι οποίες είναι ασυμβίβαστες προς τα άρθρα 21 και 11 του ΚΥΚ.

Όσον αφορά την απόφαση να μη δοθεί συνέχεια στην αίτηση που υπέβαλε βάσει του άρθρου 90 του ΚΥΚ, ο προσφεύγων υποστηρίζει, πρώτον, ότι το καθού προέβη σε εσφαλμένο χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών που αποτέλεσαν την αφορμή της υποβολής της αιτήσεως αυτής. Υποστηρίζει, επίσης, ότι η απόφαση δεν περιέχει επαρκώς ακριβή αιτιολογία, όπως απαιτεί το άρθρο 25 του ΚΥΚ, και ότι δεν συμβιβάζεται με την αρχή της μη αναδρομικότητας. Ο προσφεύγων προσάπτει, τέλος, στο καθού ότι, με την απόφαση αυτή, υποστήριξε τους δράστες των παρανόμων πράξεων τις οποίες υφίσταται από το 1987.

Προσφυγή του Boubeker Maayouchi κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 6 Μαρτίου 1996

(Υπόθεση T-27/96)

(96/C 133/61)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Boubeker Maayouchi, κάτοικος Ραμπάτ (Μαρόκο), εκπροσωπούμενος από τον Nicolas Lhoest, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της Fiduciaire Myson Sarl, 1, rue Glesener, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 6 Μαρτίου 1996, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να αναγνωρίσει ότι η Επιτροπή παρέλειψε να προβεί στον έλεγχο του νομότυπου και νόμιμου χαρακτήρα της διαδικασίας εκλογής αντιπροσώπων του εκτός Κοινότητας προσωπικού,
- να διαπιστώσει την εκ μέρους του επικεφαλής της Αντιπροσωπείας της Επιτροπής στο Μαρόκο κατάπτωση ελλιπούς εκλογικού καταλόγου όσον αφορά το σώμα των τοπικών υπαλλήλων,
- να ακυρώσει την απόφαση της εφορευτικής επιτροπής με την οποία ακυρώθηκαν δύο ψήφοι που είχαν δοθεί από τοπικούς υπαλλήλους κατά την περιφερειακή ψηφοφορία όσον αφορά την αντιπροσωπεία της Επιτροπής στο Μαρόκο,
- να ακυρώσει το αποτέλεσμα των εκλογών που ανακοινώθηκε από την εφορευτική επιτροπή κατά τη συνεδρίασή της 13ης Φεβρουαρίου 1995, κατά το μέτρο που σύμφωνα με το αποτέλεσμα αυτό ο Bassel Kaghadou ανεδείχθη, ως εκλεγείς υποψήφιος κατά την περιφερειακή ψηφοφορία, μέλος του αντιπροσωπευτικού συλλογικού οργάνου των τοπικών υπαλλήλων για τη γεωγραφική ζώνη 7,
- στο μέτρο που παρίσταται ανάγκη, να ακυρώσει τη ρητή απορριπτική απόφαση που η Επιτροπή εξέδωσε σε απάντηση της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγοντος,
- εν πάση περιπτώσει, να διαπιστώσει ότι η καθής διέπραξε σφάλματα στο πλαίσιο της οργανώσεως των εκλογών και της καταμετρήσεως των ψήφων που προέρχονταν από το Μαρόκο και να την υποχρεώσει να καταβάλει στον προσφεύγοντα ένα συμβολικό φράγκο ως αποζημίωση,
- να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων, τοπικός υπάλληλος στην αντιπροσωπεία της Επιτροπής στο Μαρόκο, επικρίνει τις πλημμέλειες από τις οποίες, κατ' αυτόν, πάσχει η διαδικασία εκλογής των εκπροσώπων του εκτός Κοινοτήτων προσωπικού.

Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι η εφορευτική επιτροπή, κατά τη συνεδρίασή της 13ης Φεβρουαρίου 1995, αναθεωρώντας μια πρώτη απόφασή της, έκρινε ότι από τις 23 ψήφους που προέρχονταν από το Μαρόκο, αναφορικά με την εκλογή τοπικού υπαλλήλου κατά την περιφερειακή ψηφοφορία, δύο ψήφοι δεν ήσαν έγκυροι, η μεν μία διότι δεν είχε σημειωθεί επί κανονικού ψηφοδέλτιου, η δε άλλη διότι είχε αποσταλεί ταχυδρομικώς και στον σχετικό εκλογικό κατάλογο δεν είχε επισυναφθεί ο εξωτερικός φάκελος που έφερε το όνομα και την υπογραφή του ψηφίσαντος. Τούτο είχε ως αποτέλεσμα τη μιν εκλογή του προσφεύγοντος.

Ο προσφεύγων προβάλλει καταρχάς το ελλείπες του εκλογικού καταλόγου που καταρτίστηκε από τον επικεφαλής της αντιπροσωπείας της Επιτροπής στο Μαρόκο, και τούτο κατά το μέτρο όπου σ' αυτόν δεν περιελήφθησαν τρεις προσωρινοί τοπικοί υπάλληλοι που πληρούσαν τους όρους για να είναι εκλογείς. Πράγματι, ασχέτως του αν είναι ή όχι προσωρινοί, τα πρόσωπα αυτά είναι τοπικοί υπάλληλοι ή πρέπει, τουλάχιστον, να εξομοιωθούν προς τοπικούς υπαλλήλους, εφόσον έχουν χρόνο υπηρεσίας, αντιστοίχως, τρία έτη, δεκαπέντε μήνες και δώδεκα μήνες. Επομένως, η Επιτροπή παρέβη το καθήκον που υπέχει από το άρθρο 9 παράγραφος 2 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΚΥΚ) να μεριμνά για τη νομότυπη διεξαγωγή της εκλογικής διαδικασίας.

Δεύτερον, ο προσφεύγων επικρίνει την ακύρωση από την εφορευτική επιτροπή των δύο ψήφων που εστάλησαν ταχυδρομικώς. Συναφώς, υπογραμμίζεται ότι οι δύο αυτές ψήφοι δόθηκαν στο πλαίσιο της πλέον αυστηράς τήρησης της ελευθερίας επιλογής κάθε εκλογέα. Κατά συνέπεια, η μη χρησιμοποίηση ad hoc εντύπου δεν μπορεί να επηρεάσει το κύρος της ψήφου που αντικατοπτρίζει αυτή την ελεύθερη επιλογή. Εξάλλου, κατά το μέτρο όπου οι εκλογείς όσον αφορά την αντιπροσωπεία του Μαρόκου δεν τήρησαν ορισμένους διαδικαστικούς και τυπικούς χαρακτήρα κανόνες, πράγμα που δεν είχε επίπτωση στη βέβαιη και πραγματική αξία της ψήφου, ο προσφεύγων δεν μπορεί να είναι το θύμα παραλείψεων ευθέως απορρυσών από έλλειψη ενημερώσεως καταλογιστέα στον επικεφαλής της αντιπροσωπείας.

Προσφυγή της Doreen Chew κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 6 Μαρτίου 1996

(Υπόθεση T-28/96)

(96/C 133/62)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η Doreen Chew, κάτοικος Suva (Νήσοι Φίτζι), εκπροσωπούμενη από τον Nicolas Lhoëst, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της Fiduciaire Myson Sàrl, 1, rue Glesener, άσκησε στις 6 Μαρτίου 1996,

ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της εφορευτικής επιτροπής να δεχθεί τις ψήφους που προέρχονταν από την αντιπροσωπεία των Νήσων Σολομώντος σχετικά με την εκλογή του εκπροσώπου των τοπικών υπαλλήλων κατά την περιφερειακή ψηφοφορία στη γεωγραφική ζώνη 3,
- να ακυρώσει το αποτέλεσμα των εκλογών που ανακοινώθηκε από την εφορευτική επιτροπή κατά τη συνεδρίασή της της 13ης Φεβρουαρίου 1995 κατά το μέτρο που ανέδειξε τον εκλεγέντα κατά την περιφερειακή ψηφοφορία μέλος του αντιπροσωπευτικού συλλογικού οργάνου των τοπικών υπαλλήλων για τη γεωγραφική ζώνη 3,
- να αναγνωρίσει την προσφεύγουσα ως εκλεγείσα κατά την περιφερειακή ψηφοφορία για το αντιπροσωπευτικό συλλογικό όργανο των τοπικών υπαλλήλων όσον αφορά τη γεωγραφική ζώνη 3,
- κατά το μέτρο που παρίσταται ανάγκη, να ακυρώσει τη ρητή απορριπτική απόφαση που η Επιτροπή εξέδωσε σε απάντηση της διοικητικής ενστάσεως της προσφεύγουσας,
- εν πάση περιπτώσει, να αναγνωρίσει ότι η καθής έσφαλε λαμβάνοντας υπόψη τις ψήφους που προέρχονταν από τις Νήσους Σολομώντος για την εκλογή τοπικού υπαλλήλου κατά την περιφερειακή ψηφοφορία και να την υποχρεώσει να καταβάλει στην προσφεύγουσα ένα συμβολικό φράγκο ως αποζημίωση,
- να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα εκθέτει ότι τον Δεκέμβριο του 1994 διεξήχθησαν οι εκλογές για την ανάδειξη των τοπικών και περιφερειακών αντιπροσώπων του εκτός Κοινοτήτων προσωπικού για τις διάφορες αντιπροσωπείες της Επιτροπής. Κατά τη συνεδρίαση της 12ης Ιανουαρίου 1995, για την κατάρτιση του πρακτικού των εκλογών, η εφορευτική επιτροπή διαπίστωσε ότι, όσον αφορά την αντιπροσωπεία των Νήσων Σολομώντος, ενώ οι τοπικοί υπάλληλοι είχαν δώσει, κατά την περιφερειακή ψηφοφορία, έξι ψήφους, μόνον πέντε εκλογείς είχαν υπογράψει στον σχετικό εκλογικό κατάλογο· επίσης, η εν λόγω επιτροπή δήλωσε ότι η προσφεύγουσα θα είχε εκλεγεί αν δεν είχαν συνυπολογιστεί οι ψήφοι των Νήσων Σολομώντος. Ο επικεφαλής της αντιπροσωπείας της Επιτροπής στις Νήσους Σολομώντος επισήμανε στην εφορευτική επιτροπή ότι λόγω «λάθους εξ αντιγραφής» δεν είχε περιληφθεί στον σχετικό εκλογικό κατάλογο η υπογραφή ενός ψηφίσαντος εκλογέως και απέστειλε έναν δεόντως διορθωμένο εκλογικό κατάλογο. Κατ' αυτόν τον τρόπο, η εφορευτική επιτροπή έλαβε τελικώς την απόφαση, κατά τη συνεδρίαση της 13ης Φεβρουαρίου 1995, να κάνει δεκτά τα διαβιβασθέντα από την αντιπροσωπεία των Νήσων Σολομώντος αποτελέσματα και κήρυξε ως εκλεγέντα αντιπρόσωπο, αντί της προσφεύγουσας, άλλον υποψήφιο. Κατά της αποφάσεως αυτής η προσφεύγουσα υπέβαλε διοικητική ένσταση η οποία αποτέλεσε το αντικείμενο ρητής απορριπτικής αποφάσεως.

Προς στήριξη της προσφυγής, η προσφεύγουσα προβάλλει ένα λόγο ακυρώσεως αντλούμενο από τις παρατυπίες που σημειώθηκαν κατά τη διαδικασία εκλογής, κατά το μέτρο όπου η εφορευτική επιτροπή συνυπολόγισε τις ψήφους που είχαν δοθεί από τους τοπικούς υπαλλήλους της αντιπροσωπείας των Νήσων Σολομώντος ενώ, αντίθετα προς ό,τι προέβλεπαν οι οδηγίες της 19ης Οκτωβρίου 1994, που είχαν κοινοποιηθεί από την εφορευτική επιτροπή σε όλους τους επικεφαλής των αντιπροσωπειών, ο αριθμός των καταμετρηθεισών ψήφων δεν αντιστοιχούσε στον αριθμό των ψηφισάντων. Φυσικά, ο επικεφαλής της αντιπροσωπείας βεβαίωσε ότι οι έξι τοπικοί υπάλληλοι είχαν εγκύρως ψηφίσει, πλην όμως είναι αδύνατη η εξακρίβωση του αληθούς του ισχυρισμού αυτού. Επομένως, κακώς η εφορευτική επιτροπή κήρυξε έγκυρες τις εκλογές κατά την περιφερειακή ψηφοφορία που οργανώθηκε στις Νήσους Σολομώντος και συνυπολόγισε όλες δοθείσες κατ' αυτές ψήφους.

Εξάλλου, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι, δυνάμει του άρθρου 9 παράγραφος 2 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, η Επιτροπή έχει το δικαίωμα και την υποχρέωση να μεριμνά για τη νομότυπη διεξαγωγή των εκλογών για την επιτροπή προσωπικού και να παρεμβάλλει σε περίπτωση που δεν τηρούνται οι σχετικοί κανόνες. Εν προκειμένω, είναι πρόδηλον ότι υπήρξαν παρατυπίες όσον αφορά την εκλογική διαδικασία κατά συνέπεια, η Επιτροπή όφειλε να παρέμβει για τη θεραπεία των παρατυπιών αυτών, πράγμα που δεν έπραξε.

Προσφυγή του Bernd Schoch κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που ασκήθηκε στις 8 Μαρτίου 1996

(Υπόθεση T-29/96)

(96/C 133/63)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Bernd Schoch, κάτοικος Gottmadingen (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας), εκπροσωπούμενος από τον Lucas Vogel, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Christian Kremer, 8-10, rue Mathias Hardt, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 8 Μαρτίου 1996, προσφυγή κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει τη σιωπηρή απορριπτική απόφαση καθώς και τη ρητή απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 1996 περί μερικής απορρίψεως, εκ μέρους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της υποβληθείσας υπ' αυτού, στις 9 Αυγούστου 1995, διοικητικής ενστάσεως,
- να υποχρεώσει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να του καταβάλει το ακαθάριστο ποσό των 124 120 βελγικών φράγκων (FB), για τις 19,5 ημέρες μη ληφθείσας κανονικής αδειάς για το 1994, προσαυξημένο με τόκους λόγω καθυστερημένης καταβολής προς 8 % ετησίως, από τις 31 Δεκεμβρίου 1994, ημερομηνία κατά την οποία το ποσό αυτό έπρεπε να του έχει καταβληθεί,

- να καταδικάσει, κατ' εφαρμογήν των άρθρων 87 επ. του και Κανονισμού Διαδικασίας, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στα έξοδα της δίκης και, ιδίως, στα έξοδα ορισμού αντικλήτου, μετακινήσεων, διαμονής και αμοιβής δικηγόρου.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων, πρώην έκτακτος υπάλληλος στην ομάδα ΦΙΑ (Φιλελεύθερη Δημοκρατική και Μεταρρυθμιστική Ομάδα) του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ο οποίος, κατά την πρώτη περίοδο της συμβάσεώς του εργασίας, υπέστη, συνεπεία ασθένειας, ολική ανικανότητα προς εργασία, προσβάλλει την άρνηση του καθού οργάνου να του καταβάλει το ποσό που αντιστοιχεί στην μη ληφθείσα, το 1994, κανονική άδεια.

Ειδικότερα, ο προσφεύγων επικρίνει τον ισχυρισμό του Κοινοβουλίου ότι απουσίασε αδικαιολογήτως κατά τον Σεπτέμβριο του 1994 και ότι η απουσία αυτή πρέπει, όπως είναι επόμενο, να καταλογιστεί, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 60 του ΚΥΚ, στο χρόνο της κανονικής του άδειας.

Συναφώς, ο προσφεύγων επιμένει ότι τα ιατρικά πιστοποιητικά που καλύπτουν την επίμαχη περίοδο έχουν κανονικώς υποβληθεί στη γραμματεία της ιατρικής υπηρεσίας του Κοινοβουλίου. Εξάλλου, υπενθυμίζεται ότι ο δικηγόρος του προσφεύγοντος ρητώς ανέφερε, τον Σεπτέμβριο του 1994, την ανικανότητά του λόγω ασθένειας χωρίς ποτέ να του παρατηρηθεί ότι για όλες ή μέρος από αυτές τις ημέρες της μη ληφθείσας αδειάς δεν θα του καταβαλόταν μισθός διότι κανένα ιατρικό πιστοποιητικό δεν είχε υποβληθεί, όσον αφορά τον Σεπτέμβριο του 1994, στο Κοινοβούλιο. Πράγματι, ο προσφεύγων χρειάστηκε να περιμένει μέχρι τις 12 Μαΐου 1995 για να τεθεί το ζήτημα της προβαλλομένης ως παράτυπης απουσίας του. Σχετικώς, ο προσφεύγων υπογραμμίζει ότι παρά το γεγονός ότι η σχετική υπηρεσία αρνήθηκε ότι παρέλαβε ιατρικά πιστοποιητικά όσον αφορά το μετά τις 15 Ιουλίου 1994 διάστημα, ανευρέθηκαν, παρ' όλ' αυτά, πιστοποιητικά για την περίοδο από 16 Ιουλίου έως 1η Σεπτεμβρίου 1994.

Από καθαρώς νομική άποψη, ο προσφεύγων διατείνεται ότι το άρθρο 60 του ΚΥΚ προβλέπει ότι η προβαλλομένη ως παράτυπη απουσία πρέπει να διαπιστώνεται και ότι, δεδομένου ότι επτά μήνες ύστερα από τα επίμαχα γεγονότα προσάπεται στον προσφεύγοντα ότι δεν υπέβαλε ιατρικά πιστοποιητικά για τον Σεπτέμβριο του 1994 — και τούτο μολονότι ο δικηγόρος του είχε κατ' αυτόν ακριβώς τον μήνα ρητώς αναφέρει την λόγω ασθένειας ανικανότητα του πελάτη του κατά τη διάρκεια εκείνου του μηνός — προκύπτει ότι η διαπίστωση αυτή έγινε πολύ καθυστερημένα ώστε να δικαιολογείται η εφαρμογή του εν λόγω άρθρου 60.

Τέλος, έστω και αν υποθεθεί ότι το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η ανικανότητα του προσφεύγοντος δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη για να δικαιολογήσει την απουσία του κατά τον Σεπτέμβριο του 1994, η απουσία αυτή πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να θεωρηθεί ως δικαιολογημένη από την απόφαση της ΦΙΑ να παύσει να τον απασχολεί και να τον απαλλάξει από την παροχή εργασίας κατά την περίοδο που αντιστοιχεί στην προθεσμία καταγγελίας εργασίας.

Προσφυγή της Crédit Lyonnais κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 11 Μαρτίου 1996

(Υπόθεση T-31/96)

(96/C 133/64)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η Crédit Lyonnais, με έδρα το Παρίσι, εκπροσωπούμενη από τους Claude Lazarus, Chantal Momège και Jean-Pierre Jouyet, δικηγόρους Παρισιού, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Aloyse May, 31, Grand-Rue, άσκησε στις 11 Μαρτίου 1996 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει το άρθρο 2 στοιχείο γ) της αποφάσεως 95/547/ΕΚ,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα, γαλλική τράπεζα η οποία λαμβάνει κρατική ενίσχυση, προσβάλλει την απόφαση της Επιτροπής με την οποία εξαρτήθηκε η χορήγηση της ενισχύσεως από ορισμένες προϋποθέσεις, συνιστάμενες ιδίως στη μείωση του εμπορικού δυναμικού της με ελάττωση, τουλάχιστον κατά 35 % της εμπορικής της παρουσίας στο εξωτερικό, συμπεριλαμβανομένου του ευρωπαϊκού τραπεζικού δικτύου, μέχρι τα τέλη του 1998, σύμφωνα με τις δεσμεύσεις που έχει αναλάβει συναφώς η Γαλλία.

Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, πρώτον, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση παραβιάζει τη θεμελιώδη αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, καθόσον ουδέποτε έλαβε σχετικές πληροφορίες ή της ζητήθηκε να διατυπώσει την άποψή της επί των δεσμεύσεων που ανέλαβε το γαλλικό κράτος και από την τήρηση των οποίων εξάρτησε η Επιτροπή την έκδοση της αποφάσεώς της. Επιπλέον, η προσφεύγουσα δεν έλαβε γνώση ούτε των εγγράφων που κοινοποιήθηκαν από τρίτους ανταγωνιστές και τα οποία διαβιβάστηκαν στην Επιτροπή και υπήρξαν αποφασιστικά όσον αφορά τη δικαιολόγηση των προσθέτων απαιτήσεών της. Υπογραμμίζεται συναφώς ότι, στη διαδικασία των κρατικών ενισχύσεων, επιβάλλεται ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας όχι μόνον του αποδέκτη της αποφάσεως αλλά και της επιχειρήσεως που λαμβάνει την ενίσχυση· ο σεβασμός των δικαιωμάτων αυτών επιβάλλεται ακόμα περισσότερο καθόσον οι δεσμεύσεις που ανέλαβε η Γαλλία είναι κεφαλαϊώδους σημασίας εν προκειμένω, η δε Επιτροπή διαθέτει, στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων, ευρεία εξουσία εκτιμήσεως.

Δεύτερον, η προσφεύγουσα επικαλείται παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου, καθώς και παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως που προβλέπει το άρθρο 190 της συνθήκης, καθόσον η Επιτροπή δεν διευκρινίζει τις δεσμεύσεις που ανέλαβε το γαλλικό κράτος, ούτε δικαιολογεί τις λεπτομέρειες εφαρμογής των δεσμεύσεων που περιγράφονται στο άρθρο 2 στοιχείο γ) της προσβαλλομένης αποφάσεως.

Τρίτον, πρέπει να αναγνωριστεί ότι συντρέχει παράβαση ουσιαστικού τύπου, καθόσον το καθού όργανο επικαλέστηκε την προστασία του επιχειρηματικού απορρήτου προκειμένου να δικαιολογήσει τις παραλείψεις που υπάρχουν τόσο στην αιτιολογία όσο και στις ουσιαστικές διατάξεις της αποφάσεώς του. Κατά την προσφεύγουσα, το συμφέρον της να λάβει γνώση των δεσμεύσεων η τήρηση των οποίων αποτελέσει προϋπόθεση της εκδόσεως της αποφάσεως δεν μπορεί να θιγεί για λόγους προστασίας του επιχειρηματικού απορρήτου.

Τέλος, η προσφεύγουσα επικαλείται παράβαση του άρθρου 92 παράγραφος 3 στοιχείο γ) της συνθήκης, καθώς και πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, καθόσον η Επιτροπή θεώρησε ότι οι μειώσεις του ενεργητικού που προβλέπονται στο business plan το οποίο κοινοποίησε το γαλλικό κράτος στην Επιτροπή είναι ανεπαρκείς και ζήτησε την εκχώρηση και άλλων στοιχείων του ενεργητικού. Η προσφεύγουσα προσάπτει συναφώς στην Επιτροπή ότι δεν έλαβε υπόψη τα μέτρα μετοχοποιήσεως των χρεών ως μειώσεις του ενεργητικού, ούτε το γεγονός ότι το business plan περιείχε σημαντικό και επαρκές πρόγραμμα εκχωρήσεως θυγατρικών τραπεζικών επιχειρήσεων. Υπενθυμίζεται, ως προς το σημείο αυτό, ότι η επίδικη ενίσχυση προορίζεται αποκλειστικά για την εξυγίανση της οικονομικής καταστάσεως της Crédit Lyonnais και ότι, εν πάση περιπτώσει, ο τραπεζικός τομέας δεν μπορεί να εξομοιωθεί προς τομέα στον οποίο υφίσταται διαρθρωτική πλεονάζουσα παραγωγική ικανότητα.

Προσφυγή της Société Générale κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 11 Μαρτίου 1996

(Υπόθεση T-32/96)

(96/C 133/65)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η τράπεζα Société Générale, με έδρα το Παρίσι, εκπροσωπούμενη από τον Dominique Voillemot, δικηγόρο Παρισιού, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Carlos Zeyen, 67, rue Ermesinde, άσκησε στις 11 Μαρτίου 1996 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει εν όλω την απόφαση της Επιτροπής της 26ης Ιουλίου 1995, με την οποία εγκρίθηκε υπό όρους η ενίσχυση που χορήγησε η Γαλλία στην τράπεζα Crédit Lyonnais,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα, μία από τις κύριες ανταγωνίστριες της Crédit Lyonnais και μία από τις τράπεζες που πληρεστάθηκαν περισσότερο από την ενίσχυση που χορήγησε η γαλλική κυβέρνηση στην πιο πάνω τράπεζα του δημόσιου τομέα, ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής με την οποία κηρύχθηκε η ενίσχυση αυτή συμβιβαστή με την κοινή αγορά, ισχυριζόμενη ότι:

1. η Επιτροπή,

- μη αναγνωρίζοντας, με την απόφασή της, την έλλειψη νομιμότητας των ενισχύσεων που χορηγήθηκαν στην Crédit Lyonnais το 1994 και 1995, λόγω μη κοινοποίησης τους,
- και μη παρέχοντας στους τρίτους τη δυνατότητα να παρέμβουν λυσιτελώς κατά τη διαδικασία εξετάσεως των ενισχύσεων αυτών, λόγω του περιληπτικού χαρακτήρα της ανακοίνωσης που προηγήθηκε της κινήσεως της εν λόγω διαδικασίας,

παρέβη, με την απόφασή της, ουσιώδεις τύπους της συνθήκης ΕΚ, των νομοθετικών κειμένων εφαρμογής της και των βασικών διαδικαστικών κανόνων που προβλέπονται στα κείμενα αυτά και

2. η Επιτροπή,

- κηρύσσοντας την ενίσχυση συμβιβάσιμη με την κοινή αγορά, ενώ η ενίσχυση αυτή δεν συμβάλλει στην ανάπτυξη ενός τομέα δραστηριοτήτων,
 - μη λαμβάνοντας υπόψη το κοινό συμφέρον,
 - στηρίζοντας την ανάλυσή της ως προς το συμβιβάσιμο της ενισχύσεως, βάσει του άρθρου 92 παράγραφος 3 στοιχείο γ) επί του κόστους που συνεπάγεται αυτή για το κράτος και όχι επί του ύψους της ενισχύσεως που πράγματι έλαβε η Crédit Lyonnais,
 - μη καταφεύγοντας σε έγκυρη και ανεξάρτητη πραγματογνωμοσύνη για να προσδιοριστεί το ύψος της ενισχύσεως,
 - υποπίπτοντας σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως κατά τον προσδιορισμό του ύψους της ενισχύσεως σε πάνω από 32 δισεκατομμύρια γαλλικά φράγκα, καθ' ην στιγμήν το ποσό αυτό είναι, αυτό καθαυτό, το μεγαλύτερο που χορηγήθηκε ποτέ ως κρατική ενίσχυση,
 - μη εκτιμώντας ορθώς την αναλογία της ενισχύσεως με το κόστος και το όφελος της εξυγιάνσεως της Crédit Lyonnais,
 - κηρύσσοντας την ενίσχυση συμβιβάσιμη με την κοινή αγορά, ενώ, αφενός, δεν προσκομίστηκε κανένα σχέδιο αναδιαρθρώσεως και, αφετέρου, τα μέτρα που επέβαλε η Επιτροπή στην Crédit Lyonnais κατ' ουδένα τρόπο μπορούν να χαρακτηριστούν ως μέτρα αναδιαρθρώσεως και
 - μη προτείνοντας επαρκή ανταλλάγματα καθιστώντα δυνατή την εξάλειψη των σοβαρών στρεβλώσεων του ανταγωνισμού που οφείλονται στην ενίσχυση,
- παραβίασε τις διατάξεις των άρθρων 92 και 93 της συνθήκης και τις χαρακτηρίσει κατ' εφαρμογήν τους «Κοινοτικές καθοδηγητικές γραμμές όσον αφορά τις κρατικές ενισχύσεις για τη σωτηρία και την αναδιάρθρωση των προβληματικών επιχειρήσεων».

Προσφυγή του Bernard Connolly κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 13 Μαρτίου 1996

(Υπόθεση T-34/96)

(96/C 133/66)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Bernard Connolly, κάτοικος Everberg (Βέλγιο) εκπροσωπούμενος από τους Jacques Sambon και Pierre-Paul van

Gehuchten, δικηγόρους Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Luis Schiltz, 2, rue du Fort Rheinheim, άσκησε στις 13 Μαρτίου 1996, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση του πειθαρχικού συμβουλίου της 7ης Δεκεμβρίου 1995,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων, ο οποίος έχει ήδη προσβάλει την απόφαση περί θέσεώς του σε αργία, που ελήφθη βάσει του άρθρου 88 του ΚΥΚ, καθώς και την απόφαση να παραπεμφθεί η υπόθεση στο πειθαρχικό συμβούλιο⁽¹⁾, ζητεί, στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως, την ακύρωση της γνώμης που διατύπωσε το όργανο αυτό στο πλαίσιο της κινήσεως στις 6 Σεπτεμβρίου 1995 πειθαρχικής διαδικασίας.

Προς στήριξη της προσφυγής του, ο εν λόγω υπάλληλος επικαλείται τους εξής λόγους ακυρώσεως:

1. η αναφορά της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής με την οποία η υπόθεσή του παραπέμφθηκε, σύμφωνα με το άρθρο 1 του παραρτήματος ΙΧ του ΚΥΚ, στο πειθαρχικό συμβούλιο, είναι επικριτέα καθόσον αυτή χαρακτηρίζει, δηλαδή προδικάζει, τις καταλογιζόμενες στον προσφεύγοντα ενέργειες, προβάλλει την ύπαρξη μη αποδεδειγμένων γεγονότων, προβάλλει προδήλως ανακριβή γεγονότα, είναι φειδωλή όσον αφορά τη σαφή περιγραφή των προσοπτομένων πράξεων και των περιστάσεων υπό τις οποίες αυτές διεπράχθησαν, λαμβάνει υπόψη ορισμένα πραγματικά στοιχεία για τα οποία ο προσφεύγων δεν ακούστηκε και, τέλος, επεκτείνει τις αιτιάσεις που διατυπώθηκαν με την απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 1995·
2. ο πρόεδρος του πειθαρχικού συμβουλίου δεν ανέθεσε σε ένα από τα μέλη του τη σύνταξη εκθέσεως επί του συνόλου της υποθέσεως·
3. ο προσφεύγων δεν ειδοποιήθηκε σχετικά με την ακρόαση μαρτύρων ούτε έλαβε εγκαίρως το πρακτικό της ακρόασεως αυτής·
4. ο πρόεδρος έλαβε μέρος στη διάσκεψη του πειθαρχικού συμβουλίου·
5. με τη γνώμη παραβιάζονται τα όρια εντός των οποίων ενεργεί το πειθαρχικό συμβούλιο όταν επιλαμβάνεται υποθέσεως προσβάλλοντα τα δικαιώματα άμυνας και παραβιάζεται την αρχή της εκατέρωθεν εξετάσεως·
6. η γνώμη δεν είναι δεόντως αιτιολογημένη, παραβιάζει τις προϋποθέσεις εφαρμογής των άρθρων 11, 12 και 17 του ΚΥΚ ή ερείδεται επί απαγορευομένης ερμηνείας των διατάξεων αυτών·
7. επικουρικώς, η προταθείσα από το πειθαρχικό συμβούλιο ποινή συνιστά παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και πάσχει από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεων·
8. ολόκληρη η διαδικασία φέρει τη σφραγίδα της καταχρήσεως εξουσίας.

⁽¹⁾ Υπόθεση T-203/95, ΕΕ αριθ. C 351 της 30. 12. 1995, σ. 16.

Διαγραφή της υποθέσεως T-516/93⁽¹⁾
(96/C 133/67)*(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)*

Με διάταξη της 7ης Μαρτίου 1996, ο πρόεδρος του πέμπτου τετραμελούς τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως T-516/93: Pacific Fruit Company NV και Pacific Fruit Company BV κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

(¹) ΕΕ αριθ. C 188 της 10. 7. 1993.

Διαγραφή της υποθέσεως T-263/94⁽¹⁾
(96/C 133/69)*(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)*

Με διάταξη της 19ης Μαρτίου 1996, ο πρόεδρος του πρώτου πενταμελούς τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως T-263/94: J. van Rooy κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

(¹) ΕΕ αριθ. C 275 της 1. 10. 1994.

Διαγραφή της υποθέσεως T-517/93⁽¹⁾
(96/C 133/68)*(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)*

Με διάταξη της 7ης Μαρτίου 1996, ο πρόεδρος του πέμπτου τετραμελούς τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως T-517/93: Leon Van Parijs NV κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

(¹) ΕΕ αριθ. C 188 της 10. 7. 1993.

Διαγραφή των συνεκδικαζομένων υποθέσεων T-27/95 και T-29/95⁽¹⁾
(96/C 133/70)*(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)*

Με διάταξη της 28ης Φεβρουαρίου 1996, ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή των συνεκδικαζομένων υποθέσεων T-27/95 και T-29/95, Nicolas Wegter και Antonio B. de Menezes κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

(¹) ΕΕ αριθ. C 87 της 8. 4. 1995.